

SZERKESZTŐK:

Katona Ágota és Tinkó Máté

FELELŐS SZERKESZTŐ:

Braun Barna

KÖNYVTERV:

Faragó Fanni

farago-design.com

KIADJA:

(tördelőszerkesztés, nyomdai előkészítés)

Braun Barna e.v.

nyilvántartási szám:

50862265

adószám:

67857775-1-27

2481, Velence, Tulipán u. 7.

braunbarna.hu

braunbarna@gmail.com

© a kötet szerzői

KÖNYVKÖTÉS:

Kőbéka Kultúr Kör

kobeka.hu

www.felonline.hu

info@felonline.hu

fb.com/felonline

ONLINE LETÖLTHETŐ VERZIÓ

BUDAPEST 2017

- **08** HORVÁTH ESZTER
MAGYARÁZAT A BETEGSÉG SZÁMÁRA
- **09** VÁRSZEGI MARTIN
DIÉTÁS KÓLA TABLETTÁVAL
- **15** KEMÉNY GABRIELLA
MÁTRIX
- **16** ANDRÉ KRISZTINA
PIXELTÁRSASÁG
- **21** JANÁKY MARIANNA
SZÍVTERASZ
- **27** ZAKARIÁS CECIL
HANGSÁV
- **31** KOVÁCS KRISTÓF
OTTHONTÓL DÉLRE
- **36** ORBÁN KRISZTINA
MIKOR ELŐSZÖR TALÁLKOZTUNK, TE SÍRTÁL ÉS ÉN MOSOLYOGTAM
- **37** ELEŐD HUBA
[EGYSZER APÁVAL KIMENTÜNK A JÉGRE]
- **38** MINDÁK DÁNIEL
SÁRGA ZÖLDBORSÓ
- **44** MOKOS JUDIT
MAJDNEMTÍZ
- **56** HODÁSZI ÁDÁM
IMAN MEGHAL
- **64** BOTOS FERENC
TTABULÁ RASA
- **65** TÓTH JUDIT
FÁZISKÉSÉS

TAR- TA- LOM- JEGY- ZÉK

TAR- TA- LOM- JEGY- ZÉK

CSERENKÓ GÁBOR FESZ VAN	69⁻
B. A. TAYLOR SENKI NEM OLVAS MÁR KAFKÁT	72⁻
SZUCSÁN SÁNDOR ADAKOZÁS	80⁻
FALUSSY MÓRIC CSAVARHÚZÓ	83⁻
CSILLIK KRISTÓF A TIGRIS BAJCSA	87⁻
BALÁZS ZOLTÁN A FÓVÁM TÉR	90⁻
EGGENDORFER ÁRON EMBEREK	93⁻
FODOR BALÁZS A SZEM FÉL	98⁻
SERES LILI HANNA HIDEG	99⁻
KISS ANDRÁS KÉRDÉS NÉLKÜLI	100⁻
KERBER BALÁZS CONQUEST VI.	101⁻
TÓTH KINGA KRUMPLIKIRÁLY	103⁻
NAGY RIKA TÜKÖR ELŐTT	108⁻
ÁBRAHÁM ERIKA FLASH	109⁻

- **112** MUCHA DORKA
ELŐSZÓR
- **116** PALUSKA ZSUZSANNA
[MINDIG AZT MONDTAD, SZÉP VAGYOK, MINT A HOLD]
- **118** FILÓ MARIANN
NYARAK
- **122** HORVÁTH JÁNOS ANTAL
BALESET
- **124** ALKONYI VILMOS
TETEM
- **130** LIPTAI NÓRA
SZEPTEMBER
- **132** SZABÓ RÓZSA
KÉTHETES
- **136** CSOMBOR RITA
EGYENETLENSÉGEK
- **138** SOMOGYI TIBOR
CSAK EGY KIS IDŐT KELL KIBÍRNI
- **142** JAHODA SÁNDOR
INFANTILIS GYERMEKÉVEK
- **149** ORBÁN KRISZTINA
ÍGY ÍZLIK A FELNŐTTKOR?

TAR- TA- LOM- JEGY- ZÉK

*„tizenegy
szülinap-
nyira való
idegenem”*

HORVÁTH ESZTER
**MAGYARÁZAT A BETEGSÉG
SZÁMÁRA**

Egy kocsmában ülünk.
Látókörom befelé nyílik,
ujjaim elfehérednek poharam karimája körül.
Így kötöm csomóra a dolgokat általad.
Egy egyszerű döntést pókhálószerűre,
minden sűrű mondatom újraelemzésével.
Kulcsra húzható és feltekerhető gerincen élek.
Próbálom minden fogamra elosztani a halmozódást.
Tudod, pontosan beosztottam a tüneteim
és meg vagyok velük elégedve.
Elengedem a pohár karimáját
és ahogy elfehéredett ujjaim elernyednek,
egyre inkább tudom, hogy a magyarázat
a helyes hozzáállás.

VÁRSZEGI MARTIN

DIÉTÁS KÓLA TABLETTÁVAL

Tegnap reggel megvágtam az arcomat a borotvával. Csak megemlítetted a munkatársnődet, nekem megcsúszott a kezem, és az álkapocs mentén három centi hosszan felmetszettem a bőrt. Az alkaromon lecsorgó vérből a mosdókagyló szélén egy kortárs festmény kezdett alakot ölteni. Tintapacák, alakzatok, formák. A nappali falán is lóg egy méterszer méteres fehér vászon egy narancssárga vonallal a közepén. Nem értettem soha az ilyesmihez.

Mire az agyam feldolgozta a látottakat, és hogy rá kéne tenni valamit, te már ott is voltál, és hoztad a vattát. Én a kiömlő vér látványába merültem, te pedig már az arcszeszemet locsoltad a fehér pamacsra. Mint egy gondos anyuka, rohantál a segítségemre. Próbáltam rád emelni a tekintetemet, de az egész fejem erőtlenül lógott a kagyló fölé.

A fülembé duruzsoltad, hogy gyere ide, na, nem fáj?

Pizkosul égetett, de a fogsoromat összeszorítva kipréseltem egy nemet, aztán egy hagyjárszerű

szőfoszlányt. Kikaptam a kezedből a véres vattát, és magamnak kezdtem törölgetni.

Szóltam, hogy lefőtt a kávé, zárd el, te pedig kifordultál a fürdőből, és a flipflop papucsod hangos csattogásával kísérvé rohantál a konyhába.

Aztán beragasztott arccal ültem az étkezőasztalnál. A kávé szörnyű volt. Keserű, mint a sár, és fekete, mintha a fél hamutalat belefőzted volna. Kerestem az úszkáló csikkeket a kanállal, de csak a pohár aljára száradt cukormaradványokat kapartam. Te már a fürdőben sminkeltél.

A kihúlt koffeines lötytyöt egy kis vízzel hígítva a mosogatókagylóba öntöttem. Belibbentél, hogy megnézd az arcom. Egy szót se szólva csak megsimítottad, és már mentél is cipőt húzni.

Átkiáltottál a lakáson, hogy elmentél, majd jössz!

Bekaptam két tablettát, és egy kis diétás kólával leöblítettem.

Az a kolléganőd, Bogi megint felhívott. Épp a gép előtt ültem, és próbáltam megszerezni a félig kész szövegeket, kitörölni azt, amit már úgysem fogok befejezni, ilyesmi. Azt mondta, szabadnapos, és egyfolytában kérdezte, hogy mit csinálok. Hiába

erősködtem, hogy borzasztóan fontos dolgom van, és nem igazán érek rá arra, hogy vele fecsegyek, egyszer csak bedobta, hogy van egy macskája, és nagyon fura dolgokat csinál. Fel akarja hozni, hogy megmutassa nekem. Mondtam, hogy hagyjon már békén, de végül kijelentette, hogy itt áll a lépcsőház előtt, és fel fog csengetni. Kinyomta, aztán a kaputelefon egy defektes papagáj hangját idézve vijjogott. Beengedtem.

Felért a lépcsőn, és akkor láttam, hogy a haja, a ruhája és a kezében szorongatott macska is csurom víz. Nem is esett az eső, úgyhogy szinte biztos voltam benne, hogy nyakon öntötte magát egy vödör vízzel. Hagytam, hogy megtörölközzön, és felvegye a köntösöt. A macskával már nem volt ilyen könnyű. Végigmászott az egész szőnyegen, és a sarokba vizelt.

Bogi beült a tévé elé, és a teleshop reklámokat kezdte bámulni. Én addig próbáltam folytatni a teendőimet, de sehogy sem tudtam odafigyelni.

Kérdeztem tőle, mit csinál itt ez a macska?

Erre felkiáltott, hogy jaj, a macska! Aztán felpattant a fotelból, és őrülten keresni kezdte, mondogatva, hogy hol van?

A sarokra mutattam, ahol a kis dög bűzölgött. A szaga a rothadó banán és a körömlakklemosó keverékére emlékeztetett.

Felemelte és magához ölelte a macskát, akit Alfrédnek hívott, és azt is mondta, hogy egy varázsmacska. Teljesen hülyének néztem. Mi az, hogy varázs? Valamit motyogott neki, és a macska elkezdett öklendezni, majd felköhögött egy dobókockát.

Hiába kérdeztem, hogy miért etet a macskájával dobókockát, erre csak azt mondta, hogy igazából ő nem etet semmit ezzel a macskával. Az utcán egyszer csak elkezdte követni, és mondta neki, hogy adjon már egy szál cigit, ha már mindenhova utána jön. Erre Alfréd felköhögött egy szál piros Pall Mallt. Persze egy szavát sem hittem el, úgyhogy el akartam zavarni őket, de Bogi megint súgott valamit a macska fülébe, amitől az kettőt fordult maga körül, és kipréselt a nyelőcsővéből egy szájfényt is.

Az állatvédőket kéne hívnom, mielőtt ez a bolond csaj egy focilabdát vagy egy triciklit próbál letuszkolni a macskája torkán – gondoltam.

Inkább ráhagytam. Visszaült a tévé elé rajzfilmeket nézni. Az egyikben a macska pont úgy festett, mint

Alfréd, és az is mindent képes volt előhúzni a szájából. Bogi erre hangosan kiabálva kezdett mutogatni, hogy nézzem meg, itt van az ő kis cicája, a világhírű varázskandúr.

Mondtam neki, hogy na, jó, ennyi elég is volt ebből a hülyeségből. Szedje össze magát, és az acetonos banánszagú barátjával együtt keressenek más társaságot a mai napra. Én nem érek rá ennyi szeméttel megtölteni az amúgy is véges tárhellyel bíró szürkeállományomat. Összepakolt, a vizes ruháit egy szemetes zsákba rakta, én meg ráadtam a mackóalsódat valami szakadt pólóval, és elköszöntünk.

Úgyhogy csak azt akarom mondani, hogy jobban tennéd, ha vigyáznál az ilyen emberekkel. Sohasem tudhatod, hogy a kollégáid közt nincs-e véletlen egy elmebeteg, aki engem hívogat, és csak úgy rendszeresen feljár ide mindenféle mondvacsinált indokkal. Mert te hazajössz, és csak annyit látsz, hogy a cuccaid az ajtó előtt hevernek, valaki odahugyozott a sarokba, meg elől van a köntösöd. Aztán meg engem cseszegetsz, hogy a tabletták, meg mit tudom én.

Drágám! Előfordulhat, hogy te nem is tudtál erről az egészről. Most már tudod. Csak egy kicsit kellett volna jobban figyelned arra, amit mondok, és pontosan

elmagyaráztam volna, hogy miért nem engedlek ki a lakásból, és zárom rád az ajtót. Hidd el, csak meg akarlak védeni az ilyen emberektől. Viszont ha megígéred, hogy nem fogsz kiabálni vagy harapni, akkor leveszem a ragasztószalagot a szádról, főzök egy finom krémes kávé neked, és nézhetünk valami mesét.

Mondjuk Alfrédről, a varázsmacskáról.

KEMÉNY GABRIELLA

MÁTRIX

Először gondolok rád, mióta vége.
Másodszorra már az emlékezés
játszódik majd le bennem, aztán az
emlékezésre való emlékezés és
így tovább: a kép egyre fakul,
amíg olyanná nem válik, mint a
kifogyó patron utolsó
nyomai a gépből kiúszó papíron.
Tehát el foglak felejteni, csak újra
és újra gondolnom kell rád
– az agy bűvészmutatványainak
pillanatnyi labirintusából indulva,
mindig visszafelé. A képeket
már töröltem az asztalról:
nincs más hátra, mint kivárni,
hogy ne termelődjön
több öröm a hatásodra,
és a boldogságérzetért felelős
hormonok lebomolhassanak végre.

ANDRÉ KRISZTINA

PIXELTÁRSASÁG

Gondosan előkészítette az állványként funkcionáló könyvkupacot. Minden évben kicsivel kevesebb könyv kell a megfelelő mérethez: először egy vékony verseskötet kerül le a kupac tetejéről, azt követte egy folttisztítási tippekről szóló könyvecske, majd a harmadik évben, amikor a hátfájdalmai miatt nem tudta már igazán kihúzni magát, egy Esterházy-kötetet is visszahelyezett a könyvespolcra.

Az elmúlt években nem történtek nagy változások a magasságát illetően, elegendőnek bizonyult egy kis igazítgatás, behajlított lapok kiegyengetése, s máris szemmagasságban volt.

Mögötte egy kupacban az élete lenyomata: egy egyszerű, fekete fényképalbumban időrendi sorrendben az elmúlt évek születésnapi fotói, mellette ősréginek tűnő kirándulós képei. Pedig nem telt el olyan sok idő az utolsó kirándulása óta.

Felesége halálát követően valahogy a gyerekeivel sem értett úgy szót, mint azelőtt. Talán felnőttek a gyerekek, és sutának látják az apjukat, gondolta.

Vagy talán ő nőtt fel: élete hatvankettedik évében, az első napon, amikor tudatosult benne, hogy elment az egyetlen ember, akiben igazán kényelmesen tudott olyan lenni, amilyen, véget ért a kamaszkora óta tartó érzelmi jóllakottság benne.

Hogy mégis valahogy össze tudja rakosgatni a benne keletkezett hiányokat, nevet találjon nekik, és kiválogassa azokat, amelyekkel érdemes ebben a korban foglalkozni, utazgatásba kezdett.

Nem olyasfélébe, amilyeneket kamaszként, fiatal házasként, majd családapaként élt meg. Nem nézelődött, nem keresett turistalátványosságokat, nem töltött el úgy időt máshol, hogy jól essen hazaérni a nyugalomba. Mégse nevezte menekülésnek, mert nem kötődött egyetlen helyhez sem annyira, hogy hozzá vagy akár előle meneküljön. A lakása is terminálként működött: mindig ott várakozott, mielőtt megint elindulhatott.

Az utazási cél kiválasztásánál egyetlen szempont volt: legyen annyira népszerű hely, hogy ne vegyék észre, hogy idegen érkezett, de ne legyen annyira turistalátványosság, hogy a helyiek rájátsszanak a katalógusokban olvasottakra, nem szeretett népviseletben kenyeret dagasztó nénik között botladozni.

Az elején kínosnak érezte, hogy egyedül utazik, emlékeiben mindenhol párok, családok, baráti körök ismerkedtek az új útvonalakkal, sose magányosan battyogó öregek.

Aztán, ahogy túllátott a nyűgölődésén, észrevette, hogy mindenhol van néhány ember, aki egyedül turistáskodik. Bár először úgy érezte, oda kellene mennie az illetőhöz, sorstársaságot vállalni vele, aztán az ismeretlen arcáról leolvasta, hogy nem jó ötlet, ő nem azért van egyedül, mert éppen új emberekre lenne szüksége.

Az évek során nemcsak hogy beletörődött abba a ténybe, hogy ezek az emberek átnéznek egymáson, és inkább a más kultúra mikrorezgéseit figyelik, hanem elkezdte ezt élvezni és kihasználni is.

Találgatta, hogy honnan származhat az adott utazó, miért van egyedül, miért pont oda ment, és vajon ha más körülmények között vagy életük más szakaszában találkoznak egymással, barátokká válnának-e. Ha az utolsó kérdésre igen volt a válasz, a megfelelően óvatlan pillanatban előkapta fényképezőgépét, és készített róla egy képet. Így kötötték félig megismert helyekhez ismeretlen emberek.

A szokásából sose volt problémája, egyre inkább kitanulta azt, hogy milyen helyzetben milyen szögből készíthet olyan fényképet, amelyen látszik az illető, felszabadultan jelen van, de nem tudatosul benne, hogy éppen fotózzák.

Hiányzott is ez az apró hóbortja, amikor fel kellett hagynon az utazással. Lábai már nem bírták a hosszú utat, ízületei ezerszer megbosszulták a sok, görcsös lábbal eltöltött zötykölődést.

Évek óta ennyi maradt neki: születésnapjára készíteni magának egy különleges ebédet, beállítani a fényképezőgépet, néhány perc után megszámlolni az az évben az átlagosnál szorgosabban elmélyülő ráncait, majd leülni az asztal mellé.

Az album első feléből kicsúszttatta az egyik utazásán készült képet, gondosan körbevágta az idegen körvonalait, aztán sután mosolygó mása mellé ragasztotta az ünnepi fotójára. Az elnagyolt körbevágások és illesztések évei után egy ideje már nagyon szépen ment ez neki: első ránézésre hihető volt, hogy az ünnepibe öltözött bácsi mellett egy a képből jobbra enyhén kinéző, mosolygó kínai férfi áll.

A megszáradt alkotást betuszkolta az album második felébe, majd elégedetten nyugtázta: „Van még tizenegy

szülinapnyira való idegenem, addig lehet, hogy az ünnepelnivalóm is elfogy.”

JANÁKY MARIANNA

SZÍVTERASZ

Hatvanas telt nő macskapuhán lépked a modern bútorokkal berendezett nappaliban. Arca kipirult. Leül a fotelba, szemében temetés. Becsukja az iPad fedelét. *Kaptam a facebookon egy levelet: „Szia, de jó, hogy megtaláltalak! Évekig kerestelek, tudom, hogy melyik intézetben voltál, de csak most találtalak meg. Mi Vikivel egyben, és azóta is tartjuk a kapcsolatot! Ő óvónő lett, az arcán alig látszik a nyoma a gyerekkori sérülésnek, tudod... Én víz-, gázszerelő vagyok. Két fiam van. Anya holnap lenne 85 éves, tudod? Mi történt veled a sok év alatt, hogy vagy? Írj! Felhívtam Vikit. 308248762 Nagyon örül ő is, hogy megtaláltalak! Isti”* A szomszédból veszekedés, gyereksírás hangja, távolabbról Freddie dala: *„When you need to run away / From what other people say. A smile, a hug, a bit of praise / You haven't received for days.”* A hatvanas nő feláll, barna mozdulatokkal eltéblából a fürdőszobaablakig, rácsukja a dalra bánatát. A kilincs nehezen záródik. Üres léptekkel a hálószobába megy. Lassan vetkőzik, egy fotel várja ruháit. *Imádtak nézni. Duzzadó melleim. Megsimogatja. Szerettek, sokan, szerették a testem. Magára húzza a paplant. Mindig valami ismeretlen*

világba, légtérbe kerültem, belülről szikráztam, mintha kidurrantak volna sejtjeim, kívülről láttam magam, és ahogy valaki fekszik rajtam, vinnyogok, feszülök. Sóhajok, nyöszörgések, sikongások, nevetések, artikulátlan ordítások, folytatásos hangjáték. Lerúgja magáról a paplant. Igazán a közönyt szerettem utána, és a tudatot, hogy csak nálam terpeszthetik szét feltétel nélkül kezüket, lábukat, szájukat, lelküket. Felkel, átmegy a nappaliba az íróasztalig, kezei, lábai mintha megnyúlnának. Emlékguminő. Lehajol, bekapcsolja a gépet, kikeres a dokumentumokból egy fekete-fehér fényképet, de végül nem csatolja. A fotón zerge testű fiatal nő ül az udvar közepén fonott kerti karosszékből. Az ölében három év körüli copfos kislány, a nagyobbik, rakott szoknyás a lábuknál guggol, a tíz év körüli fiú mögöttük áll, szarvat mutat. Az utcán fáradt kötényben harmincas nő söpröget. Anya, mintha marionett. Lelke emelgeti a söprűt kezében. Barna lombú zöld szeme kora reggel az aszfaltot kutatja, mintha valamit elvesztett volna. Szemben, a nyitott kapualjból sötét meleg száll kifelé, és füttyögések hallhatók. Négy mosolygó férfi szürke foltos atlétában integet. Mocskospihenő. Szájukban gyufaszál, füstölgő cigi, távolról ritmikus hang, pam, pam, papam. Egy kislány jelenik meg az ablakban, elhúzza a sárguló csipkefüggönyt, a párkányra fekszik, és a nyár a fehér falú gyerekszobát

napsugarakkal bemeszeli. A kovácsok szemben anyának kiáltoztak, hogy vagy, hol az urad, hiányzik a...? A járókából meg húgom a karját nyújtogatta. Csuklóján hurkakarkötő. Nem, nem!, ráztam széles mozdulatokkal felé a kezem. Büdös vagy! Lábán folyt valami, de nem sírt, télen se, amikor fejét a kályha ajtaján benyomtam. Tűzország! Két csutkacopf kályhabajusz. Gonosz vagy!, kiált anya, és arrébb lök, mint egy kutyát, és eszméletlen húgom hamutól piros arcát pofozgatja. Majd elmegy apa után!, ugrottam távolabb, gumicsizmás szöcske. Te hülye!, próbált elkapni bátyám, de már nem ért el, csak a piszkavas.

Tíz év körüli kislány lépeget a fásszín irányába, mintha lassított felvétel lenne, fekete csizmák vágnak rést a fátýolhóésésben. Egy fa alatt az udvar végében, amire előző nap lefekvés után Viki babáit felakasztottam, arra ébredtem, hogy elaludtam. Senki nem jött utánam, dideregtem. A füstre szaladtak oda, a babák haja se égett már. Mint egy tojós galamb, totyogott anya, majd végre megszülte a szavakat: Goonosz vagy! Remegtem anyatejfehér arccal. Apa?, fogtam át keskeny csuklóját, ahogy régebben is, de nem válaszolt soha. Akkor már a csend is családtag volt nálunk, de aztán egyszer az iskola után Kati néni bezárt. Szünetben egy székre állva a tábla fölötti szögről a fakeretes címert leakasztottam, éljenzett az osztály, börtönbe való vagy, akár az apád,

mormolta, és kívülről a kulcsot ráfordította. Félt a tanterem, bennem forrt a méreg, és hajnalra utódja született. Kislány lendülő karja, macska terült el egy ágyon vinnyogva. A sötétben rémületszag. Nagyon megijedt anya. Mindig úgy aludt, mint egy repülő, széttárt karokkal. Láttam egyet, ami lezuhant, Teri néniéknél a Híradóban, náluk máskor is tapsoltam, éljen a párt, éljen május elseje, képernyőjükön színes léggömbök. Náluk ettem először oroszkrém tortát! Tejszínhabpalota. A harmincas nő karjáról mosogatólé csorog a vájlingba, villák késekbe kapaszkodnak. Hagyd, majd én móresre tanítom!, visszhangozták bátyám szavait a falak. Isti a fa alatt a karom kicsavarta, térdre kényszerített, örökre jegyezd meg, hogy nem bántjuk a kisebbet! Nem sírtam, hugi háta volt az íróasztal, BOCSÁNAT NEM AKARTAM, írtam a füzetből kitépett vonalas lapra. Megbocsáátok!, bugyborékkolt húgom szappanbuborék kerek szája, persze anya őt sokszor szájon is puszilta, de este persze nekem kellett hugit mindig fürdetni. Szerette a langyos vizet, belenyomtam a fejét többször. Kinyílt az ajtó, haladjatok már, mutogatott kezével arca előtt összevissza bátyám. Viki, mint egy teknős, kiemelkedett a vízből, nagy szemecsdőlkozva nézett, majd szétválasztotta ajkait nyelvével, és megérintette az orrát: A halál is él? Ráütöttem kétoldalt ököllel az arcára, pukk, a kis béka

vízzel telt pofazacskója kiürült, sugárban spriccelt rám, a kazán is durrant, majd apaa... megcsinálja, vett nagy levegőt hugi, én meg letörölgettem combjáról a szürke lepedéket.

A hatvanas nő feláll, rövid haját összeborzolja, pantomimszerű mozdulatokkal elindul, lélektest, nem látszik, hogy előrébb jutna: A szén-monoxid téged is megmérgezett?, kérdezte szoprán hangján anya, amikor Viki lakkcipőjét megtalálta a szekrény aljában. A vöröskeresztes csomagban volt. Pisi szagú!, dobta felém. Mindig azt hiszed, hogy één, dobtam felé a teás csészét. Eltört, szíve a konyhakövön. Porcelánanya. Nem jelentkeztek nagyszülők. Nem kapcsolja fel a villanyt, magas sarkú papucsát a teraszon lerúgja, egyik az ajtónak, másik a lépcsőnek ütközik. Szellembalett. Őrnagy, ez igen, büszke vagyok rád, mondta Kiss zászlós, és átadta a leandert. Először kaptam virágot életemben. Megköszöntem neki, és azt mondtam, ha meglátom megint ilyen hosszú csicsás körmökkel, baltával vágom le, de már napok óta nézegetem a cserepet, ha kimegyek cigizni, elfordítom erre-arra, hogy kiegyenesedjen, vagy hogy több fényt kapjon, nőjön, szebb legyen, számolgom a leveleket, a sárgulókat lecsipkedem, az összezsugorodott sárga virágokat leszedem, reggelente a bogarakat elhessegetem, megszagolom, édes az illata, este kell

öntözni, rákerestem a neten, a repedést a kaspón észrevettem, vásároltam egy újat, az unokáinak Kinder tojást. A hatvanas nő félfába támaszkodik. A Rattan fotel karfája mintha felé nyúlna. Szőregen hatalmas hernyók hullámoztak pajzsukat maguk előtt tartva, rendőreim, de nem lepkék bújtak elő, hanem egy fiatal nő hátából nyakát átfogva egy csecsemő, és meztelen fenekét tíz év körüli fiúcska csipkedte. Leül, a fotel párnája öleli. Kinyitja az iPad-et. Megint van egy üzenet. Felhők költöznek szemekbe. A ma teraszán üres chat-ablak megbocsátás.

ZAKARIÁS CECIL HANGSÁV

Már korábban előrevetítette, hogy a halotti tort úgysem fogja kibírni. Aztán eléggé hamar, már fél egykor csörgött a telefonom. Ő volt az.

Inkább rögtön átjönne a temetés után, mondta, mert kíváncsi, hogy épp min dolgozom. Beállított éjfékete öltönyében, halkán köszönt, lerúgta latyaktól mocskos elegáns bőrcipőjét, és zokniban cammogott utánam a dolgozószobámba. Majd mégis fordult egyet, kiment a konyhába, hogy hozzon magának egy széket. Odahúzta az íróasztalomhoz, leült mellém, és érdeklődött, mit csinállok. Feltűnően nem akarta szóbahozni a temetést.

Egy reneszánszkorabeli dallamot dolgoztam át. Már elektronikus sávok tömkelege fedte el a rövidke eredeti darabot, mégis az határozta meg az egész zene hangulatát. Kezdték összeállni a mélyek és a magasok, próbáltam a csend és a zaj közt is egyensúlyozni. A több száz éves hajlított szólam mentén talán elsőre furcsának tűnhettek a gépi ritmusok vagy a fémes hangzású akkordok, de én szívesen kísérleteztem.

Ült, és üveges tekintettel bámulta a képernyőmet, olykor pedig megkérdezte, hogy ezt vagy azt hogyan tervezem harmonizálni. Inkább a szemembe se akart nézni, csak néha tudtam elkapni tekintetét. Amikor sikerült, láttam, milyen vörös a szeme. Nem pont a sírástól, hanem a kialvatlanságtól, amit zaklatottsága okozott.

Mióta meghalt, egyre többször hozta fel neki a családja, hogy bizony ő is a nagymamája gyenge szívét örökölte. Már születésekor is rögtön megmondták édesanyjának, hogy sportoló az bizony sose lesz belőle. De mivel keményfejűsége miatt az orvosokat mindig is igyekezett elkerülni, senki se tudja, hogy ez a feltételezett gyengeség mit jelent, vagy egyáltalán igaz-e.

Sötét öltönyében fagyoskodva állt a temetésen. Nem volt hajlandó a szédzsekijét se felhúzni, mert az már nem tűnt volna elég ünnepélyesnek. Vacogott, de nem akarta feladni ezt a rossz érzést. Így legalább érzett valamit, mert tudta, hogy e nélkül teljesen semleges lett volna, és csak az örökségként kapott rossz szíven járna az esze.

Rossz szív. Olyan félreérthetően hangzik.

Nálam ülve feszült figyelemmel követte munkámat, csak hogy elterelje gondolatait a délelőtről. Egyszer csak minden különösebb előzmény nélkül azt mondta, szerinte olyan, mint a én látnám a hangokat. Mintha a dallamok vízióként jelennének meg előttem, és ha becsukom a szemem, biztos kirajzolódnak előttem az egymásra épített szólamok, és ekképp hangolom össze az elképzelt vonósokat vagy épp énekeseket. Biztos benne, hogy képként látom az egészet a fejemben, a különböző sávok vázlatái pedig a végén egy kidolgozott rajzzá válnak.

Igazából nem tudtam megfogalmazni, miként ötlök ki valamit. Inkább annak adtam hangot, hiába jelenne meg előttem egy tökéletes kép, a végeredmény akkor is tökéletlen lenne. Mindenesetre önkéntelenül is elnevettem magam észrevételén, és amikor ránéztem, mintha halványan elmosolyodott volna.

Lassan sötétedni kezdett, majd elköszönt. Visszahúzta a már valamennyire megszáradt cipőjét, magára terítette viharvert hátizsákjából elővett dzsekijét, aztán otthagytott a félkész számmal és a levegőben lógó megjegyzésével együtt.

Éjszaka nehezen alszom el, és amikor sikerül, rövid időn belül mégis felriadok. Felkelek, kinézek az ablakon, minden csendes, a sárgás lámpák fénye

szállingózó hópelyheket világít meg. Kimegyek a konyhába egy pohár vízért, és reflexszerűen huppanok le a kisszékre. Az álom elkerül, van időm gondolkodni. Eszembe jut elegánsan felöltözött, mégis megtépzottnak ható alakja, fura szeme, lehorgasztott hegyes orra, esetlen téblábolása, visszafogottsága, és minden tökéletlensége, melyek néha mégis olyan tökéletesnek tűnnek számomra. Aztán emlékeztetem magam arra, ez csak egy róla alkotott kép, a valóság más. Csakúgy, mint hogy hiába tökéletes a szándékom, hogy amit alkotok, hibátlan legyen, az eredménye mégis tökéletlen.

Szórakozottan felpattanok a helyemről, és járkálni kezdek a szűkös helyiségben. Felidézem, milyen, amikor belekérdez valamibe, leül mellém, és közel hajol, amikor véletlenül megérezem illatát, és elgondolkozom, vajon milyen lenne megölelni. Vagy ahogy szemöldökét ráncolva hallgatja a demóimat, és lelkesen érdeklődik zenei szenvedélyem iránt. Ilyenkor látni vélek valamit a komor maszk mögött, és nem értem, miért gondolhatja más, hogy rossz a szíve. Amikor rám figyel, úgy érzem, mintha két meglepően különböző sávként mégis harmonizálnánk. De lehet, hogy ez is egy vízió, amit csak én látok, ő pedig nem. Bár egyelőre nem szeretném eltemetni ezt a tökéletes ötletet.

KOVÁCS KRISTÓF

OTTHONTÓL DÉLRE

Mindig elfelejtettem megmutatni
az útépítés munkálatait a busz ablakából,
pedig sokszor elhaladtunk mellette.
Látnod kellett volna a régészek véletlenszerű és
szabálytalan
formájú ásatásait, valami kötelező dolog lehet,
mielőtt aszfalttal zárják le a történelmet.
Most már úgy látom, nevetséges az egész,
felénk úgyseem találnak semmit, semmi érdekes,
otthontól délre.
Csak az a pár kiló középkori szemét. Úgy kerestek,
nem is akartak találni. Én is kikukázhatnám azt a
néhány évet,
megtudni, mitől haltunk ki végül. De ez nem
történelem,
múlnak sem elég, ráhúzni mindenre, hogy
megtörtént,
szégyen csak, hogy nem tudtam, ki vagy.
Úgy kerestelek, nehogy megtaláljalak.
Mindent elmondhattál volna, otthontól délre,
nem is tudta volna meg senki.

Nálunk már rég kiürült a talaj, a kertben
a kiszáradt palánták alatt, végképp üres a föld.
Ahogy abban a városban, amit szeretnél volna
megmutatni,
de sosem néztem oda.
Megígértetted velem, hogy még egyszer.
De otthontól délre, kicsit többet hazudok.
Nem láthatom úgy, hogy nézed te is.
Be lett fejezve, látod, minden.
A kilométerek végleg beépültek.
És majd csak egy sípszó után jut eszembe,
hogy mit kellett volna még -
A hívott szám átmenetileg ki van kapcsolva a
forgalomból.
Olyan elnézően,
mintha valami átmenet lenne.

*„kitalált
gyermekek
országába”*

ORBÁN KRISZTINA

MIKOR ELŐSZÖR TALÁLKOZTUNK, TE SÍRTÁL ÉS ÉN MOSOLYOGTAM

Ide jutottunk: egy madárkalitkába.

Vérfoltos csipke a ruhája,

a kupola rácsai közt csillagok.

Nem laknak ott, csak visszhangok.

A padlójából nem sok marad a szemnek,

míg fekszünk rajta összetekeredve.

Ami még mélyebben van, titok,

számlap, évkör, önmagukba visszatérő napok.

Test a testtel összeillik,

ránézésre bőrszín idill.

Fog, köröm, csont és vér,

harapás, karmolás, zúzódás, törés,

bőr a bőrön,

puszta ösztön,

míg a halál el nem választ,

vérszerződés: anya és lánya.

ELEŐD HUBA

[EGYSZER APÁVAL KIMENTÜNK A JÉGRE]

egyszer apával kimentünk a jégre
ő pálinkázott, én azt kutattam,
mi lehet ez a furcsa
szomorúság
a mellkasomban

egyszer apa horgászni vitt el
és mondott nagy, régi sztorikat
én csendben ültem
és sajnáltam
a márnát, mi horogra akadt

egyszer apával kórházba mentünk
ott végre beszéltem vele
félt akkor, de jól titkolta
figyelmét
ami elvonja,
olyan témákat kerestem
így visszatértünk ketten
a jégre, a tóra
ahogy a köröket róta
és csillogott szeme

MINDÁK DÁNIEL

SÁRGA ZÖLDBORSÓ

Legtöbbször mégis Nagyi jött értem úszás után. Sose tudtam előre, ki fog értem jönni, csak akkor láttam, amikor kijöttem az öltözőből. Valaki mindig várt rám, de legtöbbször Nagyi. Mindig nagy szőrös fehér sapka volt rajta, még az uszodában is. De amikor kimondtam, hogy sapka, akkor leszidott, és azt mondta, hogy az kucsma. Az viszont az a hely, ahova a részeg emberek járnak.

Csak néhány buszmegálló volt az út az uszodától hazáig, de nem is a buszozás volt a nehéz, hanem át kellett gyalogolni két nagy úton, ahol sok autó jár. Azt pedig csak a felnőttek tudják, hogy ilyen nagy úton mikor szabad gyalog átmenni.

Nagyi mindig hozott valamit, vagy sütit, vagy csokit, vagy a büfében vettünk túrós táskát. Legtöbbször mégis sütit hozott. Egyszer egy olyan szatyorban hozott sütit, amiben borsó szokott lenni, borsó is volt a külsejére rajzolva, és odaadta nekem, hogy nézzem meg. Én pedig néztem, és nem értettem, hogy miért hozza, mert ő is tudja, hogy nem szeretem a nyers borsót. És

amikor kinyitottam a szatyrot, akkor nem borsó volt benne, hanem süti, és sárga volt. Nagymama nevetett rajtam, és azt mondta, hogy nini, ez a sárga zöldborsó. Aztán elmesélte mindenkinek, hogy meglepődtem, mert sárga zöldborsót hozott nekem. És a sárga zöldborsó a sárga sütit jelentette.

Otthon kevésszer volt süti, viszont mindig volt vacsora. Azt Mama sütötte, Apa akkor jött haza, amikor kész lett. Amíg nem volt kész, addig én a lépcsőn elbújva néztem Mamát, ahogy süt. Aztán megjött Apa, és akkor vacsoráztunk, és a felnőttek veszekedtek.

Amikor Apa csokit hozott nekem, akkor Mama azt mondta, hogy ne adjon nekem mindig finomságot rendes kaja helyett, mert egészségtelen, és nem fogom megenni a vacsorát. Erre Apa azt mondta Mamának, hogy persze csak neked meg anyádnak szabad mindig finikét meg cukikát adni a gyerekeknek.

És persze tudtam, hogy Nagyi ugyanúgy a mamája Mamának, mint Mama nekem, és egyszer a buszon azt mondtam Nagyinak Mamáról, hogy a lányod, és akkor ő meglepődött, mint én a sárga zöldborsóra. Csak én aztán nem meséltem el senkinek. De azt, hogy az anyád, azt Nagymamára még nem mondta senki, ilyet az iskolában a fiúk mondanak valakinek az anyukájára, de csak amikor verekednek. Apa különben

is Nagymamának nevezi Nagymamát, vagy Magdi néninek, de azt csak egyszer, amikor anyósos viccet mesélt, és utána elmondta, hogy sokan nem szeretik az anyósukat, de neki szerencsére semmi baja a Magdi néniel, és akkor a Magdi néni volt a Nagymama.

Nem volt jó, hogy Apa és Mama azon veszekedtek, hogy én kaphatok-e finomságot. Sokkal jobb, amikor olyanokon veszekednek, amin szoktak. De ha azon veszekednek, hogy kaphatok-e finomságot, akkor az lesz a vége, hogy nem kaphatok.

A múltkor is, amikor Nagyiékhoz készültünk vendégségbe, és Mama egy nappal előtte megsütötte a tortát, és a konyhában hagyta, és én Apával játszottam, akkor folyton kiszaladtam a konyhába, mert Mama már nem volt ott, és mindig belecsíptem a tortába, és azt nyalogatva és szopogatva mentem vissza Apához játszani. És Apa biztos tudta, hogy mit csinálok, csak úgy tett, mintha nem tudná vagy nem érdekelné. A tortának pedig a végére már tiszta lyuk volt a teteje, annyiszor túrtam bele ujjal. És arra gondoltam, hogy Mama biztos mérges lesz, ha meglátja, mert új tortát kell sütnie, mert nem vihetünk lyukas tortát Nagyiékhoz. Aztán Mama mégsem lett mérges, nem tudom, miért. Vagy nem vette észre a lyukakat a

tortán, vagy olyan csokimázt öntött rájuk, ami eltakarta.

Aztán az egyik úszáson Miklós bácsi, az edző azt mondta, hogy én most vagyok utoljára edzésen, és ő sajnálja, mert én jó úszó vagyok. Ez azért volt, mert az öltözőben a nagyobb fiúk elvették a sapkámat és a kabátomat, és a földön rugdosták, és tiszta kosz és víz lett, és amikor Apa megtudta, akkor kiabált Miklós bácsival, még hangosabban, mint Mamával szokott, pedig Miklós bácsi ott se volt, amikor a fiúk rendetlenkedtek. De rám nem haragudott, és még túrós táskát is vett nekem a büfében, és azt mondta, máskor menjek a lányok öltözőjébe.

De nagyon örültem, hogy Miklós bácsi azt mondta, én jó úszó vagyok, mert máskor ilyet nem mondott. Előtte volt egy verseny, amin negyedik lettem, de a mi csapatunkból én lettem az első. És mondtam Mamának, hogy a mi csapatunkból én lettem az első, és azt vártam, hogy megdicsérjen, de nem dicsért meg. És Miklós bácsi is csak annyit mondott, hogy a legközelebbi versenyen majd a mi csapatunkból nyer valaki. És amikor Miklós bácsi azt mondta, hogy én jó úszó vagyok, akkor tényleg jó úszó lettem, és gyorsabb voltam mindenkinél. És amikor azt mondta, hogy ússzunk tíz hossz hátat, akkor én úsztam le

leggyorsabban, és néhányan még a hetedik hosszál tartottak, amikor én befejeztem. És közben vizet gyűjtöttem a számba, és aztán felfelé kispricceltem a szájból, jó magasra, amíg nem szóltak, hogy ezt ne csináljam.

Aztán csináltam egy társasjátékot Apának és Mamának, ahol nekik egy Európa-térképen kellett az egyik országból megtámadni a másikat. Ők játszottak egymás ellen, és én mondtam a szabályokat, és hogy ki nyer. És én tudtam, hogy a végén Apa fog nyerni, de nem mondtam meg nekik, és az első két alkalommal még hagytam, hogy Mama meghódítson egy-két országot a térképen. De aztán nem fejeztük be a játékot, mert Apa elköltözött, és elhagyta Mamát, és elhagyott engem. De szerintem nem azért, mert addig még nem nyert a játékban, hanem mert már nem akart többet veszekedni Mamával arról, hogy mi legyen a vacsora.

Aztán el kellett költöznünk Mamával máshová, és a tankönyveimet és a játékaimat nekem kellett dobozba raknom, és átvinnem az új házba. Akkor Mama ideges lett, és olyanokat mondott mindig, például amikor betettem a kaját a mikróba, hogy ha összetöröm, nekem kell majd új mikrót vennem a zsebpénzemből. Pedig az én zsebpénzemből csak egy csokit lehetne venni hetente, nem új mikrót, vagy ablakot.

Még rosszabb volt, hogy amikor egymásról beszéltek, akkor csupa rosszat mondtak, olyat, ami nem is igaz, és Mama úgy beszélt Apáról, hogy az a görény. És amikor telefonáltak egymással, akkor magázódtak, és jó napokkal köszöntek egymásnak, és engem is leszidtak, ha kaptam valamit a másiktól. És akkor már messze laktunk az uszodától, és nekem nem kellett többet úszásra mennem, és hiába mondtam, hogy költözzünk vissza, mert jobb volt úgy lakni a régi házunkban, hogy Apa is ott van, és egymással veszekednek, és nem velem; még akkor is, ha nekem úszásra kellene járnom, még akkor is, ha senkitől nem kapnék sütit utána; már nem költöztünk vissza.

MOKOS JUDIT

MAJDNEMTÍZ

A szüleim azt mondanák, hogy üres a lakás. Pedig nem üres. Benne vannak anyu könyvei, apu régi gombfocija, a legóim, a matchbox gyűjteményem, az új szőnyeg, amire nem szabad cipővel rálépni, meg a cserepes virág, amit Aritól kaptam, és persze benne vagyok én is, meg a gondolataim. Ennyi sok minden már nem üresség. De mégis üresség, mert csend van, és a csend is üresség. Hangüresség. Anyu azt mondaná rá, végre egy kis nyugalom. Apu azt mondaná rá, szívem, bekapcsolom a tévét egy kis háttérzajnak. Eddig soha nem kerültem olyan helyzetbe, hogy nekem is mondani kellett volna valamit. Soha nem voltam még ekkora csendben. De mostantól én is mondhatok rá valamit, mert mostantól sokszor lesz ez. Minden nap. Úgyhogy ki kell találnom, mit mondok ezentúl, amikor ilyen csend van. Az nem tetszik, amit anyu mond. Szerintem ez nem igazi nyugalom. Szerintem az a nyugalom, amikor ülsz a hintán, és lehunyod a szemed, és Ari mesél valamit. Mondjuk, azt meséli, hogy a delfinek csapatokban élnek, és segítenek egymásnak, ha a másik bajban van, például a felszínre viszik azt, aki beteg, és magától nem tud felúszni, mert

a delfinek a levegőben lélegeznek, nem a víz alatt. Azt sem mondhatom, amit apu, mert nem kapcsolhatom be a tévét. Nem tudom, mit kéne mondanom. Na jó, ezt majd kitalálom később. Még pontosan hetven percem van addig, hogy apu hazaérjen. És ha ma nem sikerül, akkor majd kitalálom holnap. Akkor is lesz hetven percem. Vagy holnapután. Minden héten ötször hetven perc, ami háromszázötven perc, ami biztosan több, mint öt óra, de kevesebb, mint hat. Ezt Aritól tanultam. Ha fejben szeretnél nagy számokkal matekozni, akkor kicsi számokban kell gondolkozni. Tudom, hogy hétszer öt az harmincöt, de nem hét, hanem hetven, ezért háromszázötven. És tudom, hogy harmincötben a hat, az legalább öt. Ari a közgázon tanulta ezeket. A közgáz egy iskola, de nem gázszerelőknak, mint ahogy először hittem. A közgáz a közgazdaságtani főiskolának a beceneve, mint ahogy az Ari az Aranka beceneve. A közgazdaságtan azt jelenti, hogy tudsz bánni a gazdagsággal, azaz a pénzzel. Ahhoz pedig egy csomó matek kell. Az egyik legmenőbb dolog Ariban, hogy egy csomó matektrükköt tud, és mindet megtanította nekem. Tegnapig a leggyorsabb matekos voltam az egész osztályban, de a tanár néni azt mondta az új gyerekről, hogy még nálam is jobb matekos. De Arinál biztosan nem jobb, mert Ari most végzett a főiskolán, és igazi munkát kapott. Illetve nem csak úgy

kapott, hanem addig keresett, ameddig nem talált. A bébiszitterkedés is munka, de nem igazi, mert egy igazi munka nyolc órán keresztül tart minden nap, és engem nem kell nyolc órán keresztül bébiszittelni. Még csak az hiányozna. Így is ciki, hogy bébiszitter jött értem, hát még ha egész nap ott ülne. Mondjuk, lehetne még rosszabb, ha Ari nem főiskolás lenne, hanem mondjuk egy pótnagymama, mint amilyen Gergőnek is van, de ő pótnagynyanyának hívja, és nagyon nem szereti, mert öregnéni szaga van, és nem tud feljönni az osztályterembe, ezért mindig valamelyik elsőst küldi fel. És elég ciki, amikor egy nagy harmadikost egy elsős ugráltat, hogy a nagyid üzeni, hogy szedd össze magad csillagom, mert megyünk haza csicsikálni. És Gergőnek *tényleg* aludnia kell, ha hazaérték. Ari soha nem akarja, hogy aludjak, ha hazaértünk. Persze, meg kell írni a házit, de utána lehet játszóterezni meg gördeszkázni. Gördeszkázni is Ari tanított meg. Ez is menő Ariban, lány, és mégis tud gördeszkázni! Direkt megírtam mindig a házimat még bent a napköziben, és akkor mindig volt idő gördeszkázni vagy fogózni vagy társasozni. Ari egy csomó fejtörőt is tud. Most is megírtam minden házimat bent a suliban, de egyedül nem mehetek el sem a játszótérre, sem gördeszkázni. És egyedül nem lehet fejtörőzni. Talán kitalálhatnék én

fejtőrőt, és holnap elmondhatnám a többieknek. Vagy megkérdezhetném az új fiút, hogy ő nem tud-e valami király fejtőrőt. Nem, őt a mai dolgok után nem kérdezhetem meg. Kereshetnék inkább egy újat az interneten. Ari szerint majdnem minden kérdésre ott a válasz az interneten, és amire nincsen ott, azt majd én fogom kitalálni, ha felnőttem leszek. Mert Ari szerint biztosan feltaláló leszek belőlem, vagy mérnök, mert olyan jófejű gyerek vagyok. Ami csak kicsit igaz, mert lehet belőlem feltaláló vagy mérnök, mondjuk autómérnök, de nem vagyok olyan jófejű gyerek, mint Ari gondolja. Csak akkor vagyok jófejű gyerek, ha Ari is ott van. Az iskolában gyors vagyok a számokkal, de a többi, az nem olyan jó. Igazából Ari okos, és amikor mellette vagyok, akkor egy kis okosság átjön az én fejembe is, és van, ami meg is ragad, de sajnos a többsége elillan. Most sincsen itt Ari, és egyetlen fejtőrő sem jut az eszembe.

Ari azt mondta, hogy attól, hogy elköltözött, meg igazi munkája van, még beszélhetünk. És végül is, még mindig van hatvanöt percem addig, hogy apu megjöjjön.

Lehozom a szobámból a cserepes virágot, amit Aritól kaptam, és a számítógép mellé teszem. Már egy teljes hétvége óta nálam van, de még mindig él és virágzik.

Nagyon büszke vagyok rá. Bekapcsolom a számítógépet, és ahogy Ari mutatta, bejelentkezek a gépbe, meg a skype-ba is. Ez elég egyszerű. A géphez Ari nevét használom, de a skype-hoz van saját felhasználóm, amit apuval csináltunk csütörtökön, hogy majd tudjak beszélgetni Arival, ha már elköltözött a másik városba, és nem fogom őt minden nap látni. Ari is gép mellett van, látom, mert ott a zöld pötty a nevénel. Úgyhogy simán felhívhatom őt. Videotelefonálni fogunk.

– Odanézzenek! A kedvenc majdnemtízévesem! – Ari mosolya betölti a képernyőt. – Ráadásul teljesen egyedül otthon! Csak nem egyedül mentél haza? És mi az ott? A virág! Ó, milyen szép, még egy bimbó kinyílt rajta! – Ari nevet, és én nagyon örülök annak, hogy észrevette a virágot. – Milyen gyorsan hazaértél! Na, álljunk csak meg egy percre. – Ari már nem nevet. – Ha te egyedül mentél haza, akkor az azt jelenti, hogy most is egyedül vagy otthon. És bekapcsoltad apukád gépét. Mondd csak, a hétvégén megváltoztak a játékszabályok, és már használhatod egyedül a számítógépet?

Ari mindig mindent kitalál. Kitalálta, amikor egyest kaptam tesiből, mert nem akartam cigánykerekezni. És kitalálta azt is, amikor azt hazudtam az

osztálytársaimnak, hogy tudok dobolni, pedig nem is. Ezért soha nem hazudok Arinak. Nem is kell, mert Ari soha nem szid le. Amikor nem akartam cigánykerekezni, akkor megtanított cigánykerekezni. Egy teljes hétig minden délután a játszótéren próbálgattuk, és a következő tesi órára már nagyon jól ment. Sajnos a tesitanár soha nem tudta meg, mert nem cigánykerekeztünk többet az órán.

– Megírtad a házidat? Egyedül érzed magad? Ha szeretnéd, kapcsold be a rádiót, az nekem mindig segít, ha nagyon üres a lakás.

Elmondom Arinak, hogy nem is üres a lakás, csak hangüres, és ő tök jól szórakozik rajta.

– El se hiszem, hogy már olyan nagy vagy, hogy a szüleid megengedték, hogy egyedül járd haza! Nagyon felelősségteljes fiú vagy! – Ari annyit mosolyog, de annyit! – Milyen napod volt, kispocok?

Elmesélem neki az új fiút, meg hogy a tanár néni elültetett Gergő mellől, és most az új fiú mellett kell ülnöm. Ari mindig kíváncsi arra, hogy mit ettem ebédre, ezért elmondom, hogy sárgaborsó-főzelék volt meg fasírt, de csak a fasírtot ettem meg. Majdnem olyan, mintha a buszon ülnénk hazafelé, és ott kérdegetné.

– Akkor uzsonnázz valamit! – mondja Ari, és elillan a mintha érzés, mert a skype-olás mégsem olyan, mert ha olyan lenne, akkor most eléem tenné a pombar macikat uzsira, azt játszanánk, hogy melyik maci hogyan kerül a szánkba, és én azt mondanám, hogy az enyém eltűnt egy barlangban, hamm, és ő azt mondaná, az övé fejest ugrott egy feneketlen tóba, hamm.

– És milyen az új fiú? – kérdezi Ari.

Nem értem, Ari hogy csinálja. Nem csak azt tudja, ha hazudok, de azt is, ha nem hazudok, de mégis van valami. És azt is tudja, hogy mit kérdezzen ahhoz, hogy elmondjam neki a nem-hazugság-de-mégis-valamit. De ezt most nem tudom, hogy hogyan mondjam el, mert ez olyan dolog, hogy élőben is nehéz volna elmondani. Úgyhogy nem mondok semmit.

– Emlékszel mit mondtam, mi vagy, hogy a szüleid engedik, hogy egyedül járd haza? Nagyon felelősségteljes fiú vagyok.

– Emlékszel arra, amikor annyira fáradtan mentem érted, hogy elaludtam a kanapén, miközben házit írtál?

Hát az nagyon vicces volt! Még horkolt is. Aztán már kevésbé volt vicces, mert éhes lettem, és arra

gondoltam, csinállok melegszendvicset mind a kettőnknek, de amikor kivettem a tányért a mikróból, olyan forró volt, hogy megégettem, és eldobtam, és összetört, és Ari felébredt. Ari megmutatta, hogyan kell a tányér cserepeit úgy összeszedni, hogy ne vágjon meg, és hogy hogyan tudom kivenni a forró tányért a mikróból anélkül, hogy megégetne. És amikor anyu és apu hazajött, Ari elmondta nekik, hogy elaludt, én pedig elmondtam nekik, hogy eltörtem a tányért. Arival ellentétben anyu leszid az ilyenekért.

– Bármit csinálhatsz, de vállalnod kell érte a felelősséget. Ami utána történik, az miattad történik. Egy majdnemtízévesnek, aki egyedül jár haza, ezt tudnia kell. Érted?

Ari néha nem mondja meg konkrétan, hogy rosszat csináltál, mert szerinte mindenkinek szabad néha rosszat csinálnia. De attól még tudod, hogy rosszat csináltál. Nem tudom, mi lesz holnap az iskolában. Nem attól félek, hogy kiderül. Anyu mindig azt mondja, ne csináljak olyat, amit megbánok később. És igazából nem bántam meg, csak ha most lennék ott, akkor mást csinálnék. Ha lenne egy időgépem, akkor visszamennék, és megváltoztatnám, amit csináltam. De nincsen időgépem. És nem is az a baj, hogy mit csináltam, hanem hogy mi fog majd történni. Nem

velem, mert engem ismernek a többiek, és vannak barátaim. Attól félek, mi lesz az új fiúval. Mi lesz, ha emiatt nem lesznek soha barátai? Nem tudom, milyen az, amikor nincsenek barátaid. De olyan lehet, mint most, hogy nincsen itt Ari. Az életem felében Ari volt az, aki hazahozott az iskolából meg az óvodából. Az nagyon sok együtt töltött idő. Mire annyit leszek egyedül, mint amennyit Arival, addigra tizenöt éves leszek.

– Tudod, nem kell időgép ahhoz, hogy megmásítsd azt, amit csináltál. Vannak varázslatok, amik meg tudják változtatni azt, amit csináltál.

Arinak rengeteg varázslata van. Van varázsvize, ha fáj a fejed, és kitartás-ráolvasása, ha nem akarod befejezni a házit, és nem-izgulok-a-felelésnél-bűbája, ami egy teljes napig hat. De egyrészt nincsen az a varázslat, ami megváltoztatná ezt, másrészt már nagy vagyok ahhoz, hogy varázslatokkal tömjé a fejem.

– Annak, aki majdnem tízéves, még fontosabb ismernie az ilyen varázslatokat. Ez egy felnőttvarázslat. Én is sokszor használom, és biztos vagyok benne, hogy a szüleidnek is szüksége van rá néha. Gondolkodj rajta.

Amikor letesszük a skype-ot, még mindig van huszonhat percem apu érkezéséig. Körbejárom a lakást, elolvasom még egyszer anyu cetlijét: uzsira banán és müzli. Tiltott dolgok: tévé, számítógép, hűtő, szülői szoba. Ha kész vagy a házival, olvashatsz Ruminit. Szeretlek, Anyu. Anyu ilyenekben gondolkodik: tiltott dolgok, szabad dolgok. Pedig cetli nélkül is tudom, mit nem szabad, és mit igen. És néha csinállok olyan dolgokat, amiket nem szabad. Most például bekapcsoltam a számítógépet. De ha megjön apu, el fogom neki mondani. Ari nem így gondolkodik. Bármit csinálhatsz, csak vállald érte a felelősséget. Eltörheted a tányért melegszendvics készítése közben, de neked kell a cserepeket összetakarítanod, és lehet, hogy le fog szidni az anyukád, mert szerette azt a tányért. Megverheted az új fiút, amikor senki más nem látja, és mondhatod azt a többieknek, hogy egy hazudós majom, de neked kell utána nézni, ahogy mindenki utálja, és nem lesznek barátai. Ezt hívják felelősségnek. Egy majdnemtízéves felelőssége. Az is felelősség, hogy egyedül jövök haza. És hogy itt vagyok a lakásban egyedül, és nem megyek be a szüleim szobájába, és nem kapcsolom be a tévét, csak ülök a szőnyegen, és a matchboxokkal játszok, és hallgatom az ürességet a lakásban. Egy kilencéves talán holnap úgy menne be az iskolába, mintha nem történt volna

semmi, vagy megint megverné az új fiút. De egy majdnemtízéves nem csinálhat úgy, mintha minden rendben lenne.

Ha egyedül vagy, akkora a csend, hogy mindent hallasz, ami a fejedben történik. Ez nagyon rémisztő az egyedüllétben. De nagyon jó is. Azt hiszem, ez is ilyen majdnemtízéves dolog. Kilenc évesen talán nem is hallottam volna az egyedüllét-csőndben a gondolataimat. Meg az is jó az egyedüllétben, hogy ha akarnék, akkor bemehetnék a szüleim szobájába, pedig meg van tiltva. De nem megyek be. Azt hiszem, az is jó a majdnemtízéveségben, hogy használhatsz felnőttvarázslatokat.

Apu négy perccel később érkezik, mint ahogy mondta, és én már nagyon izgulok az utolsó három percben. Nem azért izgulok, hogy mit fog szólni, amikor meghallja, hogy használtam a gépet, és nem is azért, hogy vajon megbüntet-e, amiért verekedtem a suliban. Illetve igazából megvertem egy másik gyereket a suliban. Egy nálam fél fejjel alacsonyabb gyereket. És hazudtam is. Azért izgulok, mert négy percet késik, és négy perc nagyon sok idő. Ha minden nap négy percet késik, akkor egy hét alatt ötször négy percet, azaz húsz percet, egy hónapban nyolcvan percet, egy évben

kilencszázhatvan percet. Ezt az új fiú is ki tudja számolni fejben.

Miközben apu a vacsorát csinálja, elmondom neki, hogy használtam a számítógépét, hogy Arival beszélhessek. Elmondom neki, hogy megvertem az új fiút, és azt mondtam a többieknek, hogy egy hazudós majom. Elmondom azt is, hogy holnap bocsánatot fogok kérni tőle, és a barátja leszek, és nem hagyom, hogy bárki megverje őt. Akkor sem, ha az a bárki magasabb nálam egy teljes fejjel.

Mindjárt tíz éves vagyok. Egyedül járok haza. És elég nagy vagyok már a felnőttvarázslatokhoz.

HODÁSZI ÁDÁM

IMAN MEGHAL

Iman egy kitalált, képzeletbeli kisfiú. Vagyis csak volt, mert már meghalt. Amíg élt, egy tizenegyedik kerületi panelház autópálya-mintás szőnyegű, Star Wars tapétás szobájában lakott apukájával. Vagyis az apukája fejében lakott, aki berendezte neki a Bártfai utca 46. b épület hatodik emeletének kisebbik szobáját. Anyukája Sophia Loren volt, de ő nem lakott velük, érthető okokból.

A kis Iman tizenkét éves volt, amikor meghalt. Mindenki csendes, halk szavú gyereknek ismerte, jó tanuló volt, szeretett nagyokat kirándulni apukájával, és mindig azt mondta, ő lesz az első, aki átkel egy fekete lyukon. Persze a lelke mélyén tudta, hogy inkább történész szeretne lenni, de ezt nem árulta el senkinek. Ha lett volna egy képzeletbeli barátja, akkor neki talán elmondta volna, de Imant nem ragadta úgy magával a fantázia birodalma, mint az apukáját.

Iman nem különösen kedvelte sem az irodalmat, sem a színházat, sem a zenét, de azért kultúrafogyasztó srác volt. Például a szomszéd kisfiú, aki néha átjött Imanhoz játszani, sokkal kevesebbet olvasott. Ezt Iman apukája és a szomszéd fiú anyukája beszéltek meg,

amíg a fiúk a Warcraft világában kalandoztak Iman szobájában egy elég jó PC-vel. Zsuzsi eleinte ódzkodott ezektől a találkozásoktól, de amióta az élettársa egyre kevesebb időre tud hazajönni Németországból, és a barátnői is hanyagolják, szívesen ücsörög pár órát a szomszédnál. Kicsit bolondnak tartja ezzel az egész kitalált-gyerek sztorival, de legalább nem iszik, nem hőbörög, nem szidja az Orbánt vagy a zsidókat, és Andrásának is jó, mert így legalább tud ezzel a drága Warcrafttal játszani.

Iman egy keddi napon halt meg, aminek (úgy tűnik egyes pszichoanalitikusok számára) valahogy köze volt ahhoz, hogy Zsuzsi melltartópántja a szombati találkozón újra és újra lecsúszott a jobb válláról. Egy búzakék, térd alá érő ujjatlan ruha volt rajta, elől néhány gombbal. A pánt sötét színű volt, Iman apukája nem emlékszik pontosan, hogy milyen, de arra igen, hogy teljesen rakoncátlanul viselkedett, nem illett a képbe sehogyan sem. A lecsúszásnak nem volt semmi értelme, sem annak, hogy ő odanézzon, sem annak, hogy Zsuzsi megigazítsa. Ha a lecsúszás után rögtön megigazította, annak sem volt értelme, ha néhány másodpercet várt, annak se. Ha akkor tette vissza, amikor Iman apukája beszélt, az ugyanúgy értelmetlen volt, mintha egy saját mondata vagy megszólása végén tette ugyanezt. A lecsúszásnak semmi köze nem volt az erotikához, intimitáshoz, sem Zsuzsi testhelyzetéhez, nem volt lekottázható ritmusa, és nem bírt jelentése

lenni egy másodpercre sem. Ha Zsuzsi és Iman apukája konstruált is neki jelentést önkéntelenül, unalomból, vagy mert az ember mindent megérteni vágyik, a következő pillanatban világos lett, hogy a konstruálás kudarcot vallott. Vagy mert másra gondoltak, vagy mert ugyanarra, de a lecsúszás mégsem azt jelentette. Ha fogékonyak lettek volna az okkultizmusra, azt mondták volna, azt a pántot megszállta a sátán. Vagy egy jel Istentől, Allahtól vagy (ebben a szövegben lehet választani) Buddhától. Vagy egy olyan örökmozgó, amivel végtelen mennyiségű energiát lehetne termelni.

Iman vasárnap színházban volt az apukájával, aminek valahogy szintén köze lehet a halálához. Évente egyszer vagy kétszer mentek színházba, szerették a Szkénét, a Katonát, a Karinthyt. Most a Nemzeti Színházba mentek, aminek most lett új igazgatója, benne volt a hírekben, hogy egy egészen fiatal, alig harminc éves díszlettervező nő kapta meg. Sajnos Iman apukája a nevére nem emlékezett az újságból, de arra igen, hogy nagyon szimpatikus volt a fotón, valami huncut bizonyosság volt a szemében, az igazság ravasz tükörmosolya. Lehet, hogy ezért is az ő színházába vett jegyet ezúttal Iman apukája. A darab címe az volt, hogy a *Nincs kettő négy nélkül próbája*. Iman nem annyira értette, hogy miről szól, de az volt benne, hogy egy magasabb, ráncos arcú mogorva színész és egy alacsonyabb, vidám göndör új előadást

szeretnének készíteni, de mindig történik valami gubanc. Ezen aztán összevesznek, a ráncos arcú csúnyán káromkodik, a göndör meg próbálja felvidítani. Az új előadásuk egy filmből készült volna, amit Iman pont előző hétvégén nézett meg az apukájával, egy kövér mogorva szaxofonos és egy vidám csillagszemű beöltöznek gazdagnak, hogy elkapják az igazi gazdagokat fenyegető banditákat, és így ők is gazdagok legyenek. De az előadás nem a pénzről szólt, azt értette Iman apukája, hanem hogy milyen fontos a barátság, hogy két ilyen különböző ember is barátja tud lenni a másiknak, ha van valami kis kapocs, mondjuk a színház vagy a hagymás bab szeretete. Volt benne egy szöveg, amiben arról beszélt egy statiszta fiú, akit egy alacsony, nagyon vékony, egészen beteg kinézetű színész játszott, hogy mennyire csodálja az embereket, amiért ennyire közel vannak a valósághoz. Teljesen összeérnek vele. Hogy történik velük valami, és rögtön reagálnak rá. Nem gondolják át, nem várnak semmit, jön a reakció. Nincs egy milliméter távolság sem az emberek és a valóság között, ő pedig úgy érzi, legalább húsz-harminc centi van közte és az élet között, a jobb napokon. A rosszabbakon hetven-nyolcvan. És akkor, ennek a szövegnek a végén Iman apukája egészen úgy érezte, hogy egyedül van, hogy egy üres szék van mellette, de aztán látta, hogy Iman ott van, csak sír, és ezért tűnhetett úgy, mintha nem volna ott.

Iman hétfőn még elment iskolába, mielőtt kedden meghalt volna. A posztmodernről beszélt nekik a tanárnő, és a giccsről. Meg hogy milyen ártalmas, ha valaki úgy hiszi, hogy valamit kell írnia. Hogy van egy nagy magyar író, Iman nem tudja pontosan, kicsoda, aki azt mondta, hogy ha írás közben valami eszébe jut, akkor feláll, és addig járkal, amíg el nem múlik. Hogy ne legyen nagybetűs üzenet és tanulság. Persze simán lehet, hogy Iman félreértette. Mindenesetre hétfő este még mesélt erről és a nagy magyar íróról az apukájának, a neten bele is hallgattak az egyik hangoskönyvébe. Jól olvasott fel, fociról is volt szó, hogy ez az író hogyan nem lett focista, és volt közben zene is.

Másnap Iman apukája mikor hazaért a munkából, bement Iman szobájába, bekapcsolta Iman tévéjét, és életében először meccset kezdett nézni. Mikor az egyik csapat harmadszorra rúgott gólt a másiknak, Iman apukája alig halhatóan felszisszent. Ekkor a jóisten földturbános halálmadarat teremtett, amelyik rettentő szárnycsapások közepette alászállott a mennyeknek országából, és magához ragadta Iman lelkét, hogy huszonhét fekete lyukon keresztül vigye el a kitalált gyermekek országába. (szóismétlés)

*„Ki a fene az
a Franz
Kafka?“*

BOTOS FERENC
TABULA RASA

/Hrabal-sírató/

minden csupa fény
szél fújja nyírfahaját
gyönyörű lánynak

háztetők, tüzek
söröslovak, patakok
- tapintsd a popsit! –

őszül az erdő
mosolyod betakarja
a vemhes macskát

nyugvó téli nap
ablakra csokol szikrát
minden csupa fény

TÓTH JUDIT

FÁZISKÉSÉS

A reggeli rutin ritmusába olyan hiba csúszott, amitől máshogyan folytatódott a napja gondolatban.

Meghibásodhatott valami a közlekedési lámpáknál. Már néhány napja is gond volt, akkor egyáltalán nem működtek, még sárgán sem villogtak. Csoda, hogy nem történt baleset.

Aztán visszaállt minden a megszokott kerékvágásba, és ő a zebránál szinte fel sem nézett, úgy lépett le minden reggel az útestre, hogy eljusson dolgozni. Három éve járt már ezen az útvonalon, jól ismerte, mennyi ideig állnak a négyes kereszteződésben az autók és milyen időközönként mehetnek át a gyalogosok. Ma egy örökkévalóságnak tűnő perccel – ami valójában alig észrevehető fáziskésés lehetett – később váltott zöldre a lámpa. Ennyi idő elég volt, hogy elképzelje magát, amint éppen egy sci-fi történetben főszereplő. Egy olyan fantáziavárosban él, ahol soha többé nem lesz zöld és megáll a forgalom. Mindenki ott vesztegel, kővé meredten, ahol éppen áll.

Így ő is: örökre ott marad, azon a járdán, ahol annyiszor átment kamaszkorában, közben vissza-

visszanézve a buszmegállóban várakozó fiúkra, akik a közeli próbateremből jöttek, hosszú hajuk a derekukig ért, és gitár hevert a lábuknál.

Ez volt az a hely is, ahol Bartis Attilával végigment egy irodalmi est után, mikor a belváros egyik étterme felé vették az irányt hat-hét olvasóval együtt, hogy zárásig beszélgethessenek az íróval.

Elképzelte, hogy most viszont, az állandó piros lámpa miatt, soha többé nem tud átmenni a túloldalra, ahol a munkahelye van.

Gondolataiból a járókelők csoszogására eszmélt, akik közben unottan megindultak, hiszen mégis zöld lett.

Beérve a céghez minden pillanatot ajándékként élt meg, legalábbis próbálta más szemmel nézni helyzetét.

Nem is olyan nagy baj, hogy itt van – vigasztalta magát.

Ha belegondol, mindenkinek van naponta egy jó szava hozzá, csak eddig sosem ezekre figyelt.

Elégedetlen volt a helyzetével, mert mindenáron könyvtáros szeretett volna lenni. Tizennyolc évesen tovább akart tanulni, de apja váratlanul lebénult. Így munkába állt, a tanulásról lemondott.

Ezt azóta néhányan ösztönzően, mások számonkérően igyekeznek a szemére vetni. Mindig el kell

magyaráznia, hogy nem tudná fedezni egy levelező szak költségeit, az ingyenes OKJ-s tanfolyamok között pedig nincs olyan, ami érdekelné.

Valaki így is mindig akad, aki sokkal jobban tudja, mint ő maga, hogy minek kellene lennie: fogorvosi asszisztensnek. Tud németül, és a határ mellett lakik, remekül megélhetne belőle. Gépiesen válaszolja sokadszorra ilyenkor, hogy az kizárva, mert rosszul van a vértől.

Vagy könyvtáros lesz, vagy semmi más – mondaná, de ezt már nem teszi hozzá, mert szégyelli, hogy ilyen keveset fizető állás a vágya, úgysem értenék meg.

Kiskora óta havonta egyszer jár a helyi könyvtárba. Ilyenkor kíváncsian figyeli az ott dolgozókat. Beszélgetésbe elegyedik velük, de nem meri kijavítani őket, ha tévednek. Múltkor visszavitt egy Trilógia című könyvet, és ők elkezdtek Agota Kristof Trilógiájáról beszélni, mert nem vették észre sem az író, sem a borító alapján, hogy egy egészen más könyvet olvasott ki éppen, a Trilógián már rég túl van, erről szeretne beszélni, ami a kortárs irodalom egyik legkülönlegesebb könyve, de hogyan, ha ők, a könyvtárosok, akiket egész életében csodált, azt sem tudják, miről van szó.

Már nem is akar annyira közéjük tartozni. Jó neki, ott ahol van. Munkája során végre emberekkel kell

tartania a kapcsolatot, nem úgy, mint mikor tizenkét órát dolgozott nappal és éjjel tehervonatok mellett, és mindig fekete volt a ruhája az ütközőkre kent gépszírtól.

Annál is jobb, mint mikor a válása után kiment Ausztriába hónapokra egy idős nénit gondozni, és úgy jött haza, hogy nem volt lakáskulcsa, de még a mobilja sem működött. Lakása ugyanis nem volt, a telefonszolgáltató pedig forgalomkorlátozást állított be nála – nem mintha sokakat tudott vagy akart volna akkoriban hívni.

Ma reggel a kereszteződésben rájött, hogy talán önmagában váltott át valami pirosról zöldre, aminek, ha kis fáziskéséssel is, de éppen ideje volt.

CSERENKÓ GÁBOR

FESZ VAN

Hosszú kabátban járt, akár az angyalok. Fakasztotta és rothasztotta a tüdejét az élet igazi és ellenállhatatlan lényege utáni sóvárgás.

Rosszkedvű lett, mert sok minden eszébe jutott. Fiatal lányok álltak vele szemben a tömött hatoson. Vihogó, vidám társaság, mindenki kezében pezsgősüveg. Áradt belőlük a könnyed üdeség, a bársonyos báj. A fékezhetetlen vágy az élet megismerésére. Nem voltak részegek, csak jókedvűek. Zavarta ez a jókedv, mert az ő vidámsága elszállt.

Hátraszaltózott szívvel figyelt. A villamoson úgy állt a falnak cövekelve, mereven, rezignáltnan, mint az Elvesztett jelentés főszereplője abban a liftben. Ó, kibaszott Bill Murray! Néha belegörnyed az ember, hogy folytatni tudja az életét.

Leszállt.

Valami történt. Szomorú vagy, kérdezték. Nem. Beteg vagy, kérdezték. Igen. Mi a bajod? A hiány. És ez az, ami miatt oly ügyetlen vagyok, mondta. Kell a vágy a szerelemre. Hiszen nincs ennél vágyóbb és meghatóbb érzemény.

OLYAN JÓ VELED.

AMIKOR A VETÍTŐTEREMBEN A FILM HANGJA FOKOZATOSAN HALKUL, FELFIGYEL ARRRA, HOGYAN RAKOSGATJA EGYMÁSRA A LÁBAIT, KERESZTBE, AKKOR A COMBJÁRA FESZÜLŐ HARISNYÁJÁNAK A ZIZEGÉSE MINDEN IDEGSZÁLÁT LEKÖTI.

OLYAN JÓ A VELED VALÓ MINDEN. ÉS OLYAN JÓ, HOGY JÓ.

Képes visszavarázsolni a régen letűnt idők illúzióját. Képes ámulatba ejteni. Kilépni a hétköznapiak ömlesztett masszájából. Szeretek a régen letűnt idők illúziójától megrészesülve lépegetni, mondogatta. Mert az illúzióban bújik elő az igazi, alapvető természetünk, s olyankor tudjuk meg, kik vagyunk, és miért.

HOL VOLTÁL EDDIG, HALLOTTA TŐLE AZ ELSŐ SZERETKEZÉS UTÁN. HOL?

Fellélegzett, teleszívta tüdejét friss levegővel, és kiáltani szeretett volna jó hangosan. Megmondani a világnak, benne minden férfinak és nőnek, hogy itt van, megvan, és mellette milyen jó a nyugalom. Szárnyal az ész. A test, a kéz. Elégedett, mámoros állapot.

EL KELL VÁLNUNK, HALLOTTA TŐLE HÓNAPOK MÚLVA.

Varázstalanított élet. Sajgó bánat, önmarcangoló vád. Hol romlott el, merthogy veszettül elromlott valami. Véget ért. Vagy el sem kezdődött. Valami történt.

A nagykörúti szél jéghideg kézzel nyúlt az inge alá. Ragyogott a hold, akár a neonfény egy elhajított sörösüveg szilánkján.

Nyitott kabátban baktatott. Csak a nőkért érdemes élni, állapította meg újra és újra, nélkülözhetetlen a társaságuk. Társaságuk hiányában a látványuk. Vele él az a soha nem csökkenő vágy, amit az utcán sétáló nők látványa ébreszt.

Nézni a tarka utca lázas ritmusát.

(A szövegben Peter Handke-, Kurt Vonnegut-, Krúdy Gyula- és Korom Attila-idézetek fordultak elő, torzított formában.)

B. A. TAYLOR

SENKI NEM OLVAS MÁR KAFKÁT

Mr. Roberts kihúzta íróasztala fiókját, és egy szivart vett ki, amire rögtön rá is gyújtott. Két szemben ülő vendégének fel sem kínálta a dohányzás lehetőségét, nem szerette, ha az irodájában rajta kívül más is pöfékel. Tiszteletlenségnek tartotta. Persze főszerkesztőként a főszerkesztői irodában ezért nem is érte semmiféle támadás.

– Tehát az ügy, ami miatt idejöttünk, elég kényes, és mindenképp szeretnénk volna bizalmasan megvitatni – szólalt meg az egyik vendég, Tommy Marconato. Mellette Zack Olsen ült, egykoron mindhárman elismert írók voltak, de ma már szerkesztőként tevékenykednek az ország egyik legkeresettebb irodalmi folyóiratánál.

– Olyasmire lettünk figyelmesek, ami ha kiszivárog, könnyedén irodalmi botránnyá fajulhat – vette át a szót a kissé magabiztosabb Zack Olsen. Gondosan hátrafésült fekete haja, csontos arca és fekete szeme tekintélyt sugárzott, makulátlan öltönye pedig eleganciát. Hármójuk közül egyértelműen ő adott legtöbbet a külsejére, aminek oka talán az lehetett, hogy egyedül ő nem volt még házas. Mellette ülő, olasz

származású szerkesztőtársa lazább sportzakót és felül kigombolt inget viselt, míg szemben lévő főnöke csak inget.

Mr. Roberts az alig negyvenéves vendégeivel ellentétben már az ötvenes évei végén járt, évtizedek óta házas volt, így a tekintélyt parancsoló hatáson túl nem sokat törődött a külsejével. Gyakran járt borostásan dolgozni, vagy ugyanabban az ingben, mint előző nap.

Olsen egy mappát csúsztatott főnöke asztalára. Mr. Roberts a szivart a szájában tartva nyitotta ki, majd beleolvasott a benne lévő írásokba.

– Ezek Joey Gallard nálunk megjelent novellái – állapította meg kis idő múlva.

– Igen – válaszolt Olsen. Tommy Marconato ekkor egy másik, ugyanolyan mappát helyezett az íróasztalra, és odatolta főnökük elé. Roberts azt is kinyitotta, és átlapozta. Pár perc telt el, mire megszólalt:

– Ezek itt nagyon hasonló írások. A témájuk, a történetek...

– Még a címeik is! – egészítette ki Roberts csodálkozását Zack Olsen.

– Ki írta ezeket?

– Franz Kafka.

A főszerkesztő arcára döbbenet ült ki. Hátradőlt, pár mély slukkot szívott a szivarjából, a füstöt idegesen eresztette útjára orrlyukán keresztül, mély sóhajjal kísérvé. Újra az asztalra könyökölve, mintegy közelebb hajolva vendégeihez kezdte újra:

– Úgy értik, hogy Gallard...

– Plagizál, uram – fejezte be a mondatot ezúttal az olasz.

– Meg kell szabadulnunk tőle, míg nem késő. Ha ez kitudódik, óriási botrány lesz! – hajolt közelebb Olsen is, idegesen, szinte sűgva mondatait. Az irodán kívülről hallatszott az alkalmazott írók folyamatos, rendszertelen írógép-csattogtatása, de ő mégis a hallgatózástól tartott.

– Hogyan nem tűnt fel ez eddig senkinek? – kérdezte Roberts.

– Senki nem olvas már Kafkát – felelte az olasz.

– Valóban. Az emberek már csak szemetet olvasnak, vagy még azt sem – egészítette ki társát Olsen.

– Ez nem igaz! – csattant fel Roberts. – Az íróim heti negyven órában csak írnak, huszonnyolc művész alkot jelen pillanatban is mesterműveket odakinn! – mutatott az ajtó felé, két ujja közt a szivarral, nem törődve a közben lehulló hamuval. – És az emberek veszik, mint a cukrot!

– Szemetet írnak, uram. Az irodalom már rég nem olyan, mint régen volt. Az emberek azért veszik, mert nincs más, azt hiszik, ez az irodalom! – vágott vissza Olsen.

– Nos, én ezért a szeméért keményen megfizetem őket! A minimálbér száztizenöt százalékát kapják, és nincs más dolguk, mint írni! Mit kaptam én vagy maguk az írásért kezdetben? Semmit! Éheztem, egy alkoholistával osztoztam egy szobának hívott lyukon, aminek a bérleti díját az anyám fizette!

– Uram, Mr. Olsen csak arra célzott, hogy az íróink túl vannak hajtva. Heti tíz novella az elvárt tőlük, amiből egy-két használhatót adunk ki. Nem csoda, ha kifogynak az ötletekből, így nem lehet írni!

– Nekem ne beszéljenek arról, hogyan kell írni! Két bestsellert írtam, és sose hallottak engem nyavalyogni! – harsant fel a főnök, majd egy kis nyugtató lihegés és pár lazító slukk után csendesebben folytatta. – Mit csináljunk Gallarddal? Nem rúghatom ki, ő a legolvasottabb szerzőm!

– Mert Kafka zseniális novelláit másolja – szólalt meg újra az olasz, csontos ujjával a mappájára mutatva.

– Ne is mondja, még mindig nem értem, hogy nem jöttek rá eddig az emberek. – Roberts elnyomta a szivart, holott még a felénél sem járt. Felállt, és az ablak mellé állva nézett ki az utcára, a függönyt kissé

félrehúzza. – Joey Gallard új értelmet adott a folyóiratnak, merészebb, abszurd stílusával bevonzotta a fiatalabb korosztályok olvasóit. Nem rúghatom ki. Több ezer olvasót veszítenénk.

– Így viszont hatalmas botrány lehet, akár perelhetnek is minket, és akkor végleg lehúzhatjuk majd a rolót! – kapcsolódott újra a társalgásba Zack Olsen. Melege volt az öltönyben, izzadt az ing alatt, de nem volt hajlandó egy kicsit sem lazítani a nyakkendőjén. Fess eleganciáját meg kívánta tartani védjegyének a cég dolgozóinak szemében.

– Talán beszélnünk kellene vele – jegyezte meg halkán Marconato.

– Rendben – helyeselt a főszerkesztő. – Hívjátok be!

Olsen felállt, és kiszólt az ajtón anélkül, hogy kilépett volna rajta. Közben kívülről továbbra is hallatszott a hangos csattogás, az irodalomgyár hangja, miként végtermékként jó és rossz novellákat állítanak elő a vállalat dolgozói, a minimálbér száztizenöt százalékanak ellenértékéül. Pár másodperc múlva egy huszonöt év körüli fiú lépett be az ajtón. Halk üdvözlést követően az íróasztal mellé lépett, így viszonylag mindhárom – azóta újfent helyet foglalt – férfival szemben lehetett.

A főszerkesztő végignézett az ifjú, tehetségesnek hitt írón, akit most plagizálással vádolnak. Fiatalosan

komoly, de mégis divatos ruhái voltak, ingujja könyökéig felhajtva, hogy ne zavarja őt a gépelésben. Nem volt rajta nyakkendő, ingjének felső gombjai szabadon hagyták szellőzni a testét. Arca fiatalos volt és nyugodt, de szemén látszottak a másnaposság és a mámoros éjszakák okozta kialvatlanság felgyülemlett terhei. Haja kissé kócos volt, tincsei alakján látszott a kalap nyoma. Semmi kétség nem fért hozzá, hogy olyan életet él, mint amelyet a fiatal írók általában. Mr. Roberts a szemébe nézett, és a belé fektetett bizalmára gondolt, meglátta benne saját fiatal, alkotó énjét. Sokra vihette volna ő is. A főnöke sajnálta, hogy meg kell tőle válnia. Mélyen a fiú szemébe nézett, majd a téma közepébe vágott:

– Mr. Gallard. Azért hívtuk most önt ide, hogy elbeszélgessünk egy bizonyos Franz Kafkáról.

Mindhárom férfi izgatottan figyelte a fiú arcát, várva a reakciót. Azonban a várt döbbenet, esetleg kétségbeesettség helyett teljes, őszinte értetlenség ült ki az ifjú író arcára, aki ennek azonnal hangot is adott:

– Ki a fene az a Franz Kafka?

*„számon-
kérhetetlenül
élnek”*

SZUCSÁN SÁNDOR

ADAKOZÁS

Soha nem adna százforintost.

Nem vagyok én csóró, hogy egy százassal kiszúrjam szegény rászoruló szemét. Mondogatja.

Ma is kemény napja van. A nagykövetek villásreggelijén kell kezdeni. Heti ötvenezer a beugró. Persze nem maga fogyasztja el az ötvenezret, hanem öten így osztják meg a reggeli költségeit. Öt üzletember és tíz nagykövet, fejlődő országokból. Kávéznak, csevegnek, információkat cserélnek. Új nagyberuházások, új jogszabályok. Meg kell találni a megrendeléseket adó erős embert, és szerencsés volna megtudni az árát is. Mármint az erős emberét. Az üzletkötés másodlagos költségei, ugye. És Tangáziban kell céget alapítani manapság. Ott most külföldi tulajdonosnak öt százalék a nyereségadó és a jövedelemadó egyben. Az alapítást, igaz, egyetlen iroda intézheti, amit az elnök sógora tulajdonol. De mit tehet egy külföldi vállalkozó, ha ilyen a jog a fejlődő világban?

Aztán rohannia kell a minisztériumba. Most készül az új földhasználati és mezőgazdasági törvény. Ő

mindenképpen pártolja, hogy végre kiemelt érdekérvényesítési jogot kapjanak a mezőgazdaságban dolgozók. Engedélyezett lesz a bejelentés és figyelmeztetés nélküli sztrájk is. Novembertől márciusig. Ezen az időszakon kívül azonban az osztályszociális érdekeket is figyelembe véve tilos a mezőgazdasági sztrájk, és súlyos büntetések, végső soron szabadságvesztés is kiszabható a jogszabályt megsértőkre.

Az ebédet négyesben töltik. A Hegyiép, a Taviép és a Lyukép tulajdonosával. Kimennek a francba, Mogyoród mellé egy vadászházba. Senki sem tudhatja, hogy találkoznak. Az állami megrendelésekre beadandó ajánlatokat kell átbeszélni. Na meg a béreket is. A fejlődés nem biztosítható másképp, csak ha egységes a vállalkozók fellépése. Mégis csak azok nyerjenek az üzleten, akik meg is dolgoznak a haszonért. A csórókat meg minek túlfizetni? Elég, ha megvan a sörük és a tévécsatornájuk.

A délután a jótékonykodásé. Az ötmilliárdos kórházfelújításból bőségesen visszacsorgat a beteg gyerekeknek. A cége átvállalta három kis beteg egyhavi gyógyszereszlamláját, maximum fejenként tízezer forint értékben. Kis átadó ünnepet is kanyarintottak. Ott lesz a kerületi polgármester, a főpolgármester, az összes fővárosi kórház igazgatója, akik mind megnézik a beruházást, azzal a nem titkolt szándékkal, hogy tőle

rendeljék meg saját intézményük részére is. Egyszerű kis állófogadás lesz, alig kerül többre egy milliónál.

Kihajt a garázsból.

A harmadik kereszteződésben fedezi fel a hajléktalant, akinek jó napot szerez ma. A kétszázás érmét a járdaszegélyre dobja, nehogy a nyomorult a kocsijához, vagy horribile dictu, a kezéhez érjen. De ettől még igazi jó ember ő. Soha nem adna százforintost.

FALUSSY MÓRIC

CSAVARHÚZÓ

Tamási Lajos és Guriga Albert tetoválószalont működtet a 2-es blokkban. Az éjszaka azzal telik, hogy Dzsesszika vállát kidekorálják, de sajnos hiába, kopik. A tőről nem is beszélve, az meg kurvára beletört, egész a bőr alá szorult. Dzsesszi a falolás okozta hegeihez viszonyítva igen halványnak találta a Terény = Geci feliratot.

Nem baj, mondta, csak kicsit izé, na, faszomat, szúr.

Egykori adomány, egy távirányítós játékautó motorja hajtotta a gépet, de Guriga magyarázata szerint alacsony fordulatszámon, ezért kellett kézzel ráerősíteni. Tamási nem vitatkozik, izomból pofánbassza, mint általában, ha sok a szöveg, ebben a kegyetlenségig következetes.

Dzsesszi vizet lögyből a vérre, Guriga pedig rikoltó madárhangot ad ki magából, és még mielőtt Tamási rátérdelne a mellére, becsicskul. Tamási gondolkodik, hogy mi legyen, újra meglegyintse-e, de Guriga alázatosan vigyorog, tudja megint, hol a helye.

Szerezzél tút, te csicskageci, mondja neki, vagy valami ahhoz hasonlót. Guriga rábólint az immár teljes szobányi sötétben, okéstesókám, meglesz.

Hallgatózik, még egy darabig azt figyeli, mit művelnek azok a paplan alatt.

Dzsesszi később beájul, vacogva Tamásit öleli, és azt suttogja a fülébe, hogy taníts meg engem dekázni. Tamási megfeszíti a törzsét, és rúg egyet, mintha máris dekázna, Guriga fejéhez, az ágytámla felé, így, hármában alszanak pár órát a reggeli ébresztőig.

Guriga vizeléskor látja meg a budin ülő Rajzcit, hirtelen ötlet, hogy bránerét közvetlenül a törpe növésű fiú arcába tolja. Rajczi, törpenövése és autizmusa ellenére is tiltakozik, elkezd sikítózni, fejét a falba veri. Amúgy is nagy a hangzavar. Az éjszakás a reggelit készíti elő, és a másik nyolc ébresztésével van elfoglalva, mire kirángatja kettejüket, Rajczi szívja meg, hisztije miatt, hogy 'ezt nem veszem a számba', Csaba bá azt mondja neki, ahogy gondolod, akkor ne reggelizzél, Roland. Guriga nem várja meg, amíg előveszik, az ablakon keresztül szökik a Horányi kutyával, a másodikról ugrásnyira a lapostető.

Lemászni a vas tartóelemen, és készen is vannak.

Csakhogy szakad az eső.

Gurigán sort és atlétatrikó, Horányin kabát is van. Guriga a nála lévő félcsomag dohányért elcseréli Horányival a kabátját. Horányinak nem nagy ügy, egyébként sem fázós, egyébként is lételeme a mozgás.

Szokás szerint Csepelre megy az anyjához, ahonnan kiemelték. Felcsenget a kilencedikre, hátha az egész faszágot csak álmodja.

Az anyja, aki azóta visszaköltözött, majd felébreszti őt egy akkora pofonnal, amitől elhalkul fejében a mondóka:

’Menj az autó elé, mer tutira te vagy az erősebb.’

Az ismerős lakótelepen kolbászol, egy rendőrjárőr begyűjti és visszaszállítja – így szokott lenni.

Guriga rövidre zárja, gyorsan pótolja a hiányt, összeszed pár nedves csikket a közeli parkban, méret szerint rendezi őket a zsebében, rágyújt egyre, és visszasétál az épület elé, hogy megvárja, amíg eláll, beparancsolja valamelyik nevelő, vagy az iskolába terelik.

Amikor benéz az üvegajtón, a Szmertin egy csavarhúzóval fenyegeti az igazgatót, sokan állnak ott, Guriga érdeklődik, honnan szerzett a Szmertin csavarhúzót.

A többi, aki nem a Szmertint hajkurászó Terény Lonát követi, most irigykedik rá, ezért Guriga átszuszakolja nekik a mancsát, és amíg az igazgató az üvölti, Szmertin, te baromállat, lepacsizik velük, visszaoszt a könnyen megnyert szabadságából.

És persze nem telik az a kurva idő, hanem múlik.

Elmegy mellette két nevelő, cigizni mennek, Guriga dekkért kuncsorog náluk, de elhajtják. Guriga ül, Guriga áll, Guriga vakarózik, úgy látszik, a Horányi kabátja is poloskás. Az utca végéről látja a szirénát, jönnek Szmertinért, jó kicsit báméskodni, most különösen Szmertinre néz fel, akiben van kakaó, egyszer, mert kiprovokálta, még a Takács Erikának is nekirontott. Most a mentősök hordágyon viszik ki, belevágta combjába a csavarhúzó.

CSILLIK KRISTÓF
A TIGRIS BAJSA

hatodszor játszott
nyerő széria
ezt megszakítani
bűn
meg nem is lehet

és nyert
tényleg
nyert

újra és újra

nem szállsz be?
kérdzte
te is nyernél

gyáva (vagyok)
béna (vagyok)
hülye (vagyok)

ezt a hármat
ironizáltam
mindig

így nem kellett
soha semmit
komolyan
csinálnom

most nem
most nem
szállnék be
mondtam
akkor
azóta más van

tigrisek járőröznek
az éjszakában
sárga a szemük

ha beszállnék
mehúznám
a bajszukat

én a gibbon
tigriskirály udvarában

BALÁZS ZOLTÁN

A FŐVÁM TÉR

A Fővám téren, alig távolabb egy kőhajításnál, bár erre felé ritkán dobálnak köveket, gyerekzsivaj töltötte be a teret. Mint egy tölcsér, vagy egy visszhangzó üres lakás ahová tíz év után belép valaki, úgy erősítette fel a hangokat az épületek övezte tér, mintha a sok apró gyereknesz hatalmas zűrzavart okozhatna. De hát a zajokra itt senki nem figyel.

A Vámház körútról bearaszoló autók és villamosok zúgásával és csilingelésével egybevegyült a gyerekzaj. Nevetés, visítás a játszótéren, a homokozóban. Apró elfojtódó torkocskák akarát gazdag idegesítő kis zárt közege. Az autókban zúgott és szólt a rádió, telefonálások, veszekedések, elnyomott vágyak simultak bele az alattuk zúgó és duruzsoló gépek megfegyelmezett karosszériájába. Az autókban ülő emberi fejek akár valami átértelmezett acél élőlények szemei díszlegettek. Azonban a gyerekszajak hiába kevesebben voltak, még mindig tüntető lelkesedéssel harsogták túl a járműveket, és túlacsarkodták a Váci utcára be- és onnan kiözönlő emberek duruzsolását is.

A Pesti rakpartról a Duna hullámzásától elegyítve, mint százával pergő zászlók viharos időkbén, verődött vissza a budai hegyoldalról a rengeteg zaj, a hullámok fodrozó vízsugarai: Mint sok nemzet elmerült zászlócskái vonultak. A Gellért hegy, a Citadella, a Vár, és a budai hegyek képe hozzásimult a pesti oldal rakpartján álldogáló épületek ablakaihoz, elmosódva az üveglablakokon megfodrozott látvány így tükröződött vissza a túlpartra. Savanyú szájjal gyújtott rá egy turista a sziklatemplom előtt, nem tudta mire vélni nyári kánikulában, ezt a furcsa közjátékot.

De a Dunára merőlegesen érkező Vámház körúton jövő és menő út, és az autókat és villamosokat hátán hordó Szabadság híd, a Fővám téren hömpölygő embertömeg lábaival és kattogó bicikliivel, vagy a játszótér homoklapátjai egészen mással voltak elfoglalva. A levegő, mint valami szivaros tüdőből felköhögött nyálkája, tört elő város üregeiből a huzat. A kiskörút végén a Fővám tér úgy tátongott, mint egy haldokló szája, és ömlött ki belőle a rekedt város hangja, amit Budán már nem lehetett hallani. Elmosta a víz.

A város lakói felett elsuhant egy repülőgép valahol a közelben alig hangosabban, mint egy hangya topogása a parkba telepített bokrok között. A vízen lomhán úszott egy uszály, mint üres

halkonzerv zavartalanul, alig hangosabban, mint a fedélzet belsejében a kávéfőző, amiből szörtyögve távoztak az utolsó, mindenfelé szóródó kávécseppek.

Egy harmincas gyermektelen alulfizetett nő kiönti harmadik kávéját, beleszürcsöl, úgy csak feketén, viszolyogva, közben a hajó forgólapátjai buborékokat kevernek a víz alatt és habozva észreveszi: Egyedül van. A nő bárhonnán nézzük, tökéletesen magányos. Sajnos átutazó, bár egyébként sem volna illendő most megsajnálni. A városban élők nyugtalan lelkes lények, számonkéretlenül és számonkérhetetlenül élnek, nem férközhet már közéjük a mások magánya. Csak az elbeszélő érez némi szomorúságot, mikor lassan hozzájuk közelít.

EGGENDORFER ÁRON

EMBEREK

Negyven és hatvan között ingadozott. Ránézésre senki meg nem mondta róla, csak menekültek a közeléből. Bűdösnek hitték. Hajléktalannak, pedig csak alkohol és áporodott dohányfüst lengte körül. Nem volt áporodott foszfor vagy fekália szaga. Hanem úgy alakult, hogy a cigaretta teljesen beette magát az emberbe. Ezt párologta ki, ugyanúgy mint az olcsó ízesített szeszt. Én próbáltam a közelébe férkőzni. Illata hasonlított a nagypapáméra.

Nagypapám karjára bokszoló emberek voltak tetoválva. Azóta elporladt. Tudod, Budapest szélére vannak dobálva a temetők. Esetleg templomokban elrejtve, mélyen a hívők lába alatt. Nemsokszor járok templomban, ezért a temetőbe és a templomba járok arca nekem túlságosan is hasonlít.

Tíz éve sokan megnézték. Tetoválása egyedi és kellően nonfiguratív. Ma már ezernyi emberen látható ugyanilyen minta. Próbálta levakarni egy rosszabb pillanatában, de nem jött le, a lézer pedig túl drága.

Ott van az az ezernyi utazó ember. Nem tudom, hogy a kétmillióból én eddig melyikötöket láttam már. Nagy

nép ez a budapesti, és rohanunk, valahogy ez tart minket mozgásban. Észre se vesszük egy idő után, pedig órákat töltünk utazással, és ebből túl sok a várakozás.

Sokan magyarázták, hogy ők sohasem futnak busz után. Megjött azóta sok-sok tél, és én annyit látok, hogy ők ugyanúgy szaladnak, mint más emberek. Mikor otthagynak, és baktatok utánuk, és otthagya a busz, arra gondolok mindig, hogy inkább futnom kellett volna.

Egyre több a futó ember. Az életükért futnak, vagy talán már az egész életük az. Plusz ott vannak a konditermek. Futópádon órákon keresztül. Én is néhanapján használom, de közben mindig elkalandozom, így felpörög az idő, és percek múlnak el nyomtalanul. A végén fittnek érzem magam, rögtön utána elhatározom, megyek többször, és nem megyek egy jó ideig újra. Azt nem tudom, hogy bírják ki minden nap az emberek? Az izmaikra gondolnak? Mondjuk a sport endorfint szabadít fel, a szépség pedig szeretetet.

Egyáltalán nem létezik már más, mint a boldogság. Ürességben lebegtek együtt velem, mintha hinduk lennénk. A pénz ugyanúgy a zsebünkben marad, ha a hajléktalan kéri. Néha köszönök a jegyellenőrnek, ha metrózni akarok, és látom, hogy örül, hogy értékeli valaki az emberi mivoltát.

Lassan nem is tudom, mivé leszünk, talán egy elfelejtett gondolat, elejtett szó, megváratott szélfújás. Végül lehet mindegy is, azért küldök nektek egy szmájlit.

*„feltekeredik
a tervrajz
széle”*

FODOR BALÁZS

A SZEM FÉL

Ahogy a lábak süllyedve és emelkedve
egyensúlyoznak, végigvonul a gerincen
a talaj felől induló hullám, a fej pedig inog,
mint egy bója. A csónak billeg, akár apád

alatt a hokedli villanyszerelés közben.
Amikor a szemhéj felnyílik, ameddig
lelátni minden nagyobbtnak tűnik, reméled,
hogy a probléma is, de lejjebb a sötét

és alaktalan legyőzhetetlenség. A szapora
légzés, az oxigéntöbblet mit sem segít.
Remegésed tovább duzzasztja a kilengést,
mint egyik folyó a másikat, ahogy egymásba

érnek, meglódul a vízhozam, a dermesztő
és puha félelem belülről gyűlik köréd.

Kering az ismeretlen tömeg körül, mint
a csillagok, ahogy saját gravitációd szakít

emléket a közegből, amikor még úszni sem
tudván ugrottál és nem gyötört a kétely
mert olyan közlelől nézted magad,
ahonnan látni a vízmolekulák formáját.

SERES LILI HANNA

HIDEG

kikanyarodnék a havas utcára, átfázva
néznék, ahogy beleveszel a ködbe.
a könnycsepp jégcsappá keményedne
rögtön arcomon, inkább becsuknám
hideg szemem. nem is jutna eszembe,
hogy nálad maradt a kesztyűm.
ujjaim egyenként törnének le,
gyűrött szilánkok a zsebemben.
hópárás hajam arcomba fújná a szél,
lassan rávenném magam az indulásra.
mint egy kiszáradt ólomkatona
fordulnék meg, és immár tökéletesen
céltalanul indulnék hófehér utamra.

KISS ANDRÁS
KÉRDÉS NÉLKÜLI

mint kérdés nélküli
válaszok hirtelen
meg se fordulsz
ahogy a tegnap este
ráncai sodorják a
ruhád jövő hetét
bennem megrepedt a tér
benned az előtte
lévő pillanat néz
helyetted hátra

KERBER BALÁZS

CONQUEST VI.

Stratégiai verspróza

(részlet)

Milyen ablak, ablaklyuk, reszketnek
az asztalok, mi jó mélyen vagyunk,
nyugtázza a PROFESSZOR, kint a PHOENIX
SQUARE mint iránytalálkozó, határmedence.
Sikoltanak a rétegek. BOB egy zokni,
kényelmes tubusbelső, szemvidékek
éles villanásai. A pultoson baseball-sapka,
szaggatottan hadonászik, néha fel-, néha
pedig alkarja tűnik el egy pillanatra.
A kéz is leszakad, matat egy álmodozó
arcban, söprútekintet, lábcsavar.
Kiömlik a sör, de sehol a nedvesség.
A PROFESSZOR az üveghez húzódik,
kint közeledő lámpák, kanyarok.
Az esti ég, mint reggeli kávé, közli
elhivatottan, miközben ártatlan

papírrepülő suhan feje fölött. Az ablaknak csapódik, kedvtelve landol a sarokban. Árulkodó habok, kristályok meredeznek egymás fölött, egy-egy nyíló barlang. Furcsa bajuszlegyintés. Melyik rendszám? Melyik kijárat? Egyelőre semmi szokatlan, БОВ barátom, figyelje csak a teret, nem lát-e ZXE, esetleg HXC kezdetű rendszámokat, mert jelen pillanatban a többi lényegtelen. Semmi vagy majdnem semmi. Híd, át a hídon, lakóépületek, sugárút, rá a sugárútra, vegyesbolt, három utcával lejjebb ugyanilyen vegyesbolt. Elcsúsznak a lapok, dörzsölés, alig bármi. Halk roncsok csíkjai, karunk evezőíj.

TÓTH KINGA

KRUMPLIKIRÁLY

a krumplikirályt megdobálják
ellopják az oroszlánt a hídról
a dánok legyőzik a tónál
a másik sereget
ez az állat most egy trófea
a hídon ahol kicserélik az embereket
üveges uborkára eperdzsemre
amiket nem engednek átgurítani
a homokos részen
a merülési terveket itt kötik
a kacsák átvonulnak a tón a kilátásból
feltekeredik a tervrajz széle
a másokra egykilós könyvnehezék
összeolvad a művészeti kontúr
krumplinyomat készül belőle
átszitázzák a fagépen a dürekes
még jól roszog lesz benne
műemléktinta vászontáskában
piknikeznek az internacionál
tiergartenekben a másik nevűben
nincs már papírlampion alatt

vadulás no-go-övezet a szatyor
olcsójegyet nyomtatnak a biogépek
térnyúlésen osztogat a krumplikirály
20 félből kijön egy teljes abc
kiemelik az ékezeteseket
rohadt krumplivonalban nyelő
kacsákat úszni nézni

*„a bőr
visszahúúl”*

NAGY RITA
TÜKÖR ELŐTT

így néz ki az izom ha hagyod
a bőr feszülése lassanként elenged
és mint függöny redői gyűlnek combodon
ölelkeznek mint mozaik rései közt a fuga
a tükör előtt szavakkal formázod meg önmagad
és lassan senki sem fog emlékezni rád

ÁBRAHÁM ERIKA

FLASH

Állunk az ismeretlen nappaliban. A fény bevág az erkélyajtón, mint egy óriási pallos. Össze kéne húzni a függönyt, összehúzó. Nem lesz sötét, alig halványulnak a tények, épp csak tudatosul bennünk, miért vagyunk itt. Egyik lábáról a másikra áll, kéne valami lepedő, mondja, forgolódik, ingét tűrögeti a nadrágba. Mögé lépek, nem várom meg, hogy megkérdezze, mi lesz, mi lenne, mióta halogatjuk, hát most már meglesz. Mögé lépek, a háta finomat rándul, a vállak nem ismerik az érintésemet, meg akar fordulni, maradj. Érzem az ingen át a bőr hallgatását, még innen vagyunk.

Úgy képzeltem, hogy majd bort hozok, diót a zsebemben a hosszú őszi sétára, mielőtt. Kirángatni a körhintából, ráérős bóklászás a Sas-hegyen, az ember így fut neki. Aztán tél lett, és ez a lakás, hirtelen nem is tudom, kié, szívesség szükség esetére. Nem bontjuk fel a bort. Otthagynom az asztalon.

Ülök az ágyon fölhúzott térdekkkel, kiment. Fölém lóg a szárító, egy idegen férfi gatyái alatt fog megtörténni, gondolom, érzem a ruhák súlyos párologását. Látom magam már felöltözve, kezemben a gyűrött ágynemű,

jó kislány, állok tétován, kész röhej, mi a fenét csináljak ezzel a kurva lepedővel? Az asszony jut eszembe a lepedőről valahogy, az asszony, akihez nem köt se részvét, se önvád, se féltékenység. Van arca, neve, mosolya, ismerem a száj érzéki ívét, az arcba omló haj mögül kivillanó szemek játékát, de hangja nincs. Hallgat. Várakozom a ruhaszárító idilltelen szárnyai alatt.

Fekszem, arcom a vállán, érzem a bőrmeleg hazug otthonosságát. Perceim vannak ebből a bizalomból, még kettő, már csak egy, csak míg a zihálás csendesül, ez kémia, ki kell fordulni belőle. Nem lesz időm megvárni, míg a bőr visszahúll a délelőtti láztalan rutinjába.

Fekszem, éles fénysáv metszi le rólam a másik testet, mindjárt megmozdul, menni kell, teljesíteni. Dédelgetem villanásnyi jussomat, a csillapuló légzés biztos hangjait, az izmok fellélegzésnyi ernyedését. Nyugtalan fénytörés az üttöér fölötti páragyöngyön.

Egyetlen pillanat. Még nem tudom, hogy amint hazaér, egy Flash nevű madár képét posztolja ki a közösségi oldalon. Kanárink, írja egy kanári képe alá. És az áruló többes számtól megszólal bennem az asszony.

Még nem tudom. Csak fekszem öröm és fájás között a józan csöndben, ahonnan mindjárt fölkel mellőlem, és

hazamegy. Bőrén a bőröm hámsejtjei, körme alatt az
ágyékom illata, és almot cserél a kanári alatt.

MUCHA DORKA

ELŐSZÖR

Egy dohányzóasztal mellett ült, a lábait keresztbevetve, sötétkék öltönyben. Mielőtt bementem, még gyorsan megfésülködtem, lejjebb húztam a szoknyám. Úgy mért végig, hogy igazából mindegy volt, hogy mi van rajtam. A szoba tágas és világos, halkán szól a rádió, friss virágok vannak egy vázában, hatalmas könyvespolc teljesen megpakolva, rajta egy ultramenő régi írógép. A szobájából ítélve, ő a tanszéken a jani.

Sose láttam őt azelőtt, a folyosón próbáltam a többiektől kérdezgetni, hogy milyen. Szemét lesz velem, hogy nem voltam egy órán se, vagy le se szarja? A folyosón a lányok teljesen odavoltak érte, mind kivágott ruhában jött, és a két fiú, akik még vizsgáztak, fanyalogtak, és pofákat vágtak. Innen lehet tudni, hogy egy tanár jó pasi.

Kis fekete cetlik közül kellett húzni. Hatos tétel. Önelégült vigyor, elmondom. Gond nélkül ötös.

- És amúgy miért nem láttam magát az órákon?
- Dolgoztam, tanár úr.
- Ó, igen, és hol? Mit?
- Már sehol, mindegy.

Lenézően mosolyog, kedvem lenne bokán rúgni.

– És itt mik a tervei, mármint az egyetemen?

Habozok, már éppen kezd kínos lenni a csönd, amikor kinyögöm, hogy: Semmi.

Csak nézünk egymásra, még mindig mosolyog. Úgy érzem, mintha magyarázkodnom kellene. De úgyis tudja, nem én vagyok az egyetlen, akit a szülei egyetemre küldtek. Ez van, klisé az életem, ő meg éppen ugyanezt gondolhatja, és próbál az arcomból olvasni, de ez sem izgat. Másnapos vagyok, meg amúgy is. Ki nekem ő, hogy számon kéri, hogy mit akarok az életemmel kezdeni? Mire jól felidegesítem magam, már kérdezi is, hogy *és akkor mi lesz magával?* Mindezt egy ilyen kacér félmosollyal, amit nem tudok hova tenni.

– Majd kutyát fogok sétáltatni, bébiszitterkedem, vagy keresek egy gazdag férfit, és eladom a testem – nevetek, és már csak azért könyörgök, hogy nyíljon meg a föld és nyeljen el, vagy legalább a jegyemet írja be, és tűnhessek a picsába.

Ő is velem nevet, és megint kényelmetlenül hosszan vizsgálja az arcom. Ilyenkor mindig zavarba jövök, és elkapom a tekintetem, figyelek valamit egy távolabbi sarokban. A kínos vigyorgást pedig az ilyen alkalmak miatt fejlesztettem tökélyre. Végül elveszi az asztalról az indexemet, feláll a kis dohányzóasztalhoz, és a

szoba másik végébe, az íróasztalához viszi. Magyarázza, hogy mit rontottam el a tételben, de egyébként mindegy, nem olyan vészes hiba, ettől még ötös. Eközben az asztalán keresgél, a fiókjaiban, végül egy kis cetlire ír valamit, beleteszi az indexembe. Elindul felém, a szoba közepén találkozunk. Nyúlok az indexért, ő pedig nyújtja nekem, de nem adja oda. A legzavarbaejtőbb pár pillanat, amíg mindketten tartjuk a kis fekete könyvet, és nézünk egymásra.

– Ne hagyja itt az egyetemet. Fejezze be. – Lassan beszél, az idő valahogy lelassul. Az indexet mindketten fogjuk. Még mindig. – Ígérje meg, hogy még látom!

– Persze, hát hogyne! – nevetek, már kínomban, mire végre elengedi a leckekönyvet. Úgy szorítom magamhoz, mintha bármit is jelentene, és végül is jelent is. Azt, hogy kiszabadulok ebből a szobából.

A többiek kint már azon kattognak, hogy mi történt, miért voltam bent olyan sokáig, biztos megbuktam, és a tanár éppen kiélvezi a helyzetet, és porig aláz. Amikor megtudják, hogy ötös, pofákat vágnak. Ketten-hárman összenéznek, mintha tudnának valamit, amit én nem, vagy láttak és hallottak volna mindent. Gyorsan elsüllyesztem az indexet a táskámban, és csak hazafelé a buszon merem megnézni, hogy tényleg a telefonszámát adta-e meg.

Otthon megint minden csöndes volt, a karnis még mindig az ablak előtt a földön. Mindent megtettem, hogy kiverjem a fejemből az egészet, és ne nézegessem egyfolytában azt a papírdarabot. Istenbizony, még el is mosogattam. Már éjjel volt, amikor sokadszorra adtam össze a számjegyeket a telefonszámában.

PALUSKA ZSUZSANNA

[MINDIG AZT MONDTAD, SZÉP VAGYOK, MINT A HOLD]

I.

Mindig azt mondtad, szép vagyok, mint a hold.
Azzal fenyegettelek, ha még egyszer későn jössz haza,
Hajamba csavarom a holdat és megfojtom.
Másnap megérkezted és már nem emlékszem, ki
fojtott meg kit.
Kifacsart vágynak ellen nem védekeztünk.
Kezed arcom előtt, úgy löksz el magamtól.
Kiszakítasz magadból, ahogy elferdítet vonásaimat.
Ráncaidba kaparom a gondolataimat.
Testünknek közös körvonala van,
Mint zászlórúdon, leng rajta lelkünk.

II.

Taposok a lábnyomaimban,
Rácsaim cipelem a hátamon a feltámadásig.
Türelmetlenségért végtelen börtönbüntetés,
Csak a hiány tisztasága szenteli áldozattá a kulcsra
zárt éveket.

Ha simára csiszolom szemüregemet, akkor
Kijelenthetem: letettem magamért az óvadékot.
Tárgyalunk.

Te vagy a föld, lábam óvatosan helyezem hátadra,
Mint ahogy kisállatok járnak az esőáztatta talajon.
Lépéseimben az ismeretlen tökéletességet keresem,
És kérdezem, honnan szivárog belőlem kifelé a
cigarettafüst.

III.

Nem szereted a csillagképeket, úgyhogy most a Göncöl
helyett én is
Téged nézlek. Olyankor nem hat rám a gravitáció.
Itt minden mozdulat egy hegedű vonójának hamis
súrlódása a húrokkal.
Sorstalanságunk ma éjjel gyökeret ereszt, és holnap
kivirágzik.

FILÓ MARIANN

NYARAK

I. holtterek

most autóba ültetsz, és elindulunk, a következő saroknál
balra, aztán azonnal megkérdezed, én is szoktam-e magam addig bámulni a kirakatban, amíg el nem bizonytalanodom, és tényleg akaratlanok-e a mozgásviharok, amikor nem tudom eldönteni, hogy kiszállok-e a piros lámpánál,
de te megígéred, szép lesz a Rákóczi út kora reggel, a fényreklám jobban fog nekem is tetszeni, ez a rajongásunk tárgya, amin osztozunk – a meglepetés,
hogy úgy bánunk az elhagyatottsággal kialvatlanul, mint egy elkent vérfolttal az alsóneműn.

II. insolatio

és másnap mégis feszegetjük egymást,
a köröm alá gyűlt piszkot, észrevétlen
megkapargatjuk a másikat,
mondjon már olyasmit, amitől elmúlik
a leégés utáni hámlás a hólyagokkal,
az émelygés és a kábultság a fürdőszobában,
de ekkor egyikünk sem szólal meg,
ma sem érjük el a kritikus tömeget,
noha a kötések erősödése magától
értetődő ebben a szimultán maghasadásban,
amikor még össze sem kapcsolódtunk, és máris
a hányadékban tapogatózunk a megemésztetlen
darabkák után, zsibbadt ujjakkal.

*„míg eggyé
válsz a
földdel”*

HORVÁTH JÁNOS ANTAL

BALESET

Mi lett volna, ha nem vesszük észre időben,
és elütjük azt a szarvast?

Talán csak kidurran a légzsák,
pár pillanat, amíg feleszmélünk,
te kiszállsz, meghalt, mondd,
én rágyújtok, közletről vizsgálod
a hatalmas állatot, nyitott szemmel álmodik
a behorpadt motorháztetőn,
hagyjuk itt, majd eltemeti a természet,
nem tudok válaszolni,
csak némán húzom be az árokba,
még pár ággal be is temetem.

Talán csak elrántom a kormányt,
most nehezebben lélegzem,
mi volt ez, talán egy macska,
nem láttam, én sem,
és hallgatjuk tovább azt a számot,
amit mutatni akartál.

Talán csak bevered a fejed,
homályosan látsz, szélvédőszilánkokat
söpörsz le a sebváltóról, a kezem után kutatsz,

megtalálod, megszorítod,
tudatosan nyugtatod a légzésed,
aztán megérzed, az ujjainkon vér,
lassan nézel rám,
arcomat felismerhetetlenné tette
a koponyámat átfúró
közönyösen fehér agancs.

ALKONYI VILMOS

TETEM

Fekszel. Szűkölködsz. Nem bírsz nyugton maradni. Elevennek érzed magad, eresztenek lefelé, és nem szabadulhatsz. Elzárnak a külvilágtól, rád szórják a feltornyozott kupacokat. Egyre hűvösebb van, mintha tapogatnád a földből kitüremkedő műanyagdarabokat, üvegszilánkokat. Együtt kéne lebomlanod ezekkel. Később még jönnek mások, akik a foszladozó húsrá, az édeskés, rothadt szövetekre vágynak, amin keresztül szivárog a szar és a meg nem emésztett gondolatok. Foltok jelennek meg rajtad. Maradéknyi vizeleted is elcsordogál a keskeny, aprócska járatokon keresztül. Szerintem érthető, ha most egy kicsit félsz. Körbenéznél, vennél egy nagy levegőt, de az érzékszerveid lassan elgyengülnek, noha nincs mit látnod, szagolnod, olykor a hallásod jobban felerősödik. Felpuffadsz. A sötétségben könnyű megriadni, főleg, ha eljutottál addig a pontig, hogy már a csendet is egy hangnak képzeled.

Jó párszor megtörtént, hogy gyerekként a játékaid árnyékaitól is rémületbe estél. A sok élettelen tárgy összemósódott a falakon, valami rondát alkottak, és életre keltették. A csendből suttogások erősödtek fel,

egy-egy szót tisztán értettél az ágyad alól, a plafonról elnyúlt kézfejek lógtak, és a szoba sarkaiban ismeretlen arcok rajzolódtak ki. Nem meglepő, hogy reggelre bepisáltál. Másnapra mindig fellélegeztél, mert megszabadulhattál az összes rémálomtól. Pedig a nappalok megismételték önmagukat, és folyton visszadobtak abba a kurva szobába, amibe bármi és bárki bejöhett. Először ott érezted magad egyedül, akkor féltél először.

Nyüzsgés, fúródások a hasfaladban, emésztenek, kiszarnak. Mállik a bőröd, lassan a hajcsomóidon pihensz, légszomj tör rád, fulladozol vagy már meg is fulladtál. Hanyatt fekszel, nem látsz semmit, valószínűleg lehajtották a két szemed. Újra látni akarsz, újra bele. Belecsöppennél a kifürkészhetetlen valóságba, amiben az életet csodásnak és szépnek képezed. Ahol mindent el tudsz játszani, és bárki lehetsz, hogy aztán boldogan mehess el, öntudatlanul, álmok nélkül. Csak egy pillanatra kérnéd mindezt! Aztán jöhet bármi. Bárki eljöhet érted.

Szüleid kezébe kapaszkodtál, hintáztál közöttük, sok ujjacskával összefonódtál, de mostanra már nem éreznél ezekből semmit. Emlékek. Alszol, nem tudhatod, mi az a fájdalom, pedig emésztenek, kiszarnak. A fenekedet paskolták, amikor felriadtál, valakihez bújtál, átöleltek, átöleltél. Csak próbáltál és most is próbálsz visszagondolni azokra az átkozott

emlékekre. Na jó, mégis fáj egy kicsit, néha nyilall, áttör benned valami. Édesapád feldobott a magasba, elmélyültél az édeskés, felkavart vízben, édesanyád ezek után megtörölte a csutakos hajadat. Finom, száraz törölköző volt, felszívott mindent, testvéred közben készített egy képet, azt próbálsz szorongatni, de az erőd elenyészett, egy szerencsétlen vagy, aki nem találja a helyét a „csendben”, a sötét nyugalomban.

És most jössz rá, hogy egyedül vagy? Úgy értem, nehéz társat találni a föld alatt, ugye? Bűzölögsz, a heregolyóid a négyszeresére duzzadnak, akárcsak az egész tested. Szarul nézel ki. Persze vannak itt élők, akik hamar elporladnak, de azok is csak addig, míg a hártyás bordáid között át nem rágják magukat. Imádnak téged. Mintha ezernyi csecsemő szopogatná a cupákos porcaidat. Azt kívánod, bárcsak fájna, mert ez a csend, ez az érzéketlenség elviselhetetlen. Ez az igazi fájdalom, nem? A csönd tényleg itt van, magyaráz és kivégez.

Túl sok a kép rólatok. Rettegtél attól, hogy Őt nem tudod magaddal hozni. Hányszor aludtatok egy takaró alatt, puha bőre volt, néha kérted, hogy átkaroljon, aztán feléd nyúlt, és a melleden szuszogott tovább. Magatok mögött hagyátok a nappalokat, az éjszakákat átvészeltétek. A bajban is jó volt együtt lenni. Voltak hajnalok, amikor valamelyikőtök felriadt rémálmából, csókot kértetek egymástól, összekulcsoltátok a

lábaitokat, álmodtatok reggelig az ágy közepén. Így védtétek meg azokat is, akiket szerettetek. Az álmokat megemésztettétek, de most már csak téged emésztenek.

Lassan üreges csontváz leszel. Összemegy a hasad, a szövetek elszakadnak. Tetem vagy. A fejed elvált a testedtől. Soha nem gondoltad volna, hogy egyszer így fogsz festeni. Mintha látnád magadat kívülről, és elmesélnéd a múltadat, mintha meg sem történt volna (de szép lett volna). Megemésztettek, kiszartak. Egy élő sem maradt körülötted. Az összes baktérium felszívódott, elepesztett a csönd, amiben csak egy idegesítő zaj maradtál, valami „emlék”, és persze egy tárgy, ásatásra.

Visszakívánod a vizet, csapkodnál benne addig, amíg el nem fáradnak a végtagjaid. Órákon át ölelnéd azokat, akiket a legkevésbé sem akartál ellökni magadtól. Újra élni akarsz, kiforgatnád, kikaparnád és összeszednéd a régi csontokat, menedéket keresnél a rossztól, hogy feltörhess a zömök jég alól, mielőtt átaludnál egy újabb telet. A képeket szorítanád, szétgyúrnád, de képtelen vagy rá. Legalább lenne erőd eltépni őket, mert már látni is elfelejtettél, de ettől féltél a legjobban, nem igaz? Csak a kattanást hallod, a pillanatot, ami alatt világok születnek. A képeket szorongatnád. És mégis elégetnéd őket a markodban. Mert ebben a fénytelenységben hasznavehetetlenek. Mást úgysem

tehetsz. A hangokra is nehezen emlékszel. Azok is összemosódnak.

Feléd hajlok, megkoppantom a homlokodat, a szemüregedben nyúlkálok, birizgálok a koponyádat, hátha magadhoz térsz. Bárcsak élénkülnél, megfoghatnád a kézfejemet, hogy kihúzhassalak innét. A plafonról nyújtanám a kezemet, az egyre zavartabb vízből kiemelnélek, hogy az elgyengült ujjaid közé helyezzem a képeket. Megpaskolnám a fenekedet, a puha karomat a nyakad alá csúsztatnám, hogy tovább álmodhass. Ne maradjunk ebben a csöndben, kérlek, ne történjen így! Ismét fel akarlak dobni a selymes habok közé, a higgadt vízbe, bárcsak meg tudnám tenni mindezt. Kezdődhetne valami új. Rengeteget kérsz tőlem. Rengeteget tennék érted. Visszadobtak a szűk falak közé, de a nappalok többet ígérnek. Nem tehetek mást, feléd hajlok, és mesélek, próbálok az lenni, akit nem egy zajnak képzelsz ebben az elviselhetetlen csöndben. Jó lenne, ha nem akarnál magaddal együtt elásni, hogy végül ketten vesszünk el abban a kurva szobában, amiben egy árnyéknak, szörnyetegnek hiszel, ahelyett hogy a képeket szorongatnánk, a képeket szorongatnánk, és alkotnánk valami újat, elképzelhető.

Feletted vagyok. Félek. Nehezen találom a kiutat. Tapogatózok. Mit is érezhetnék mást, mint egy tetemnek az elszakadt, porladó végtagjait az állott,

átláthatatlan posványban. El kell hogy szakadjunk egymástól, az emlékeidet pedig továbbcipelem, megőrzöm, nehogy engem is elragadjon a csend, amiben lassan a halottat is egy élőnek képzelem. Élnem kell tovább, és elköszönni tőled, elegendő van a holtakból, túl sokat voltam idelent.

LIPTAI NÓRA

SZEPTEMBER

Kieresztem a darazsakat az ablakon kifeszül a zászló
elengedi mint kötelet ruhástul az ág, kanócot a láng
a nyáreleji termés érintetlen indult romlásnak
kertedben

kiszáradt kutak felett sárgán tekergő borostyán

a két szemed, elpattan bennük az őrülethez fűző
utolsó.

Tizenkettőt ver Adonyban, ujjbegyeidből kifut a vér
hogy ott gyűljön újra, ahol közönynek álcázott
izgalom

az arcüregek mögött a szívverés ütemre lassul

míg egyé válsz a földdel, korhadó avar, ganajtúrók,
erdőbarnára feslik hajadban a szigor.

Egyesével lazulnak a csomók, szégyenbe hoz és
felszabadít

feltárja a tövek színének ráncos, meztelen titkait.

Akkor fogom megismerni a legtisztább alázatot
homlokod fáradt lüktetésében az éjszakát,
vagyunk, mint az üres kötél, ruhátlanul, önnön súlya
kérlelhetetlen húzza le, már a szél sem tud belekapni.

Romlott szerelmével így borít be a fülledt nyárutó,
fekszünk a hullott gyümölcsök közt, a harsonákat
várjuk.

SZABÓ RÓZSA
KÉTHETES

Azon az utcán történt,
ahol selyemszalakat
húz maga után a szél.

És vissza valami mást,
ami mocskaitól és
maradékaitól is

búcsút vesz, mint kabátot
langymeleg fúvásban le.
Homlokán csillog az ősz,

abban bomlik ő benne -
puha kenyérfalat a
torok recéi között.

A közelben madárzaj,
vagy semmi.

*„egy térkép
állt össze a
fejében”*

CSOMBOR RITA
EGYENETLENSÉGEK

Mindig szeretett volna
egy belső körhöz tartozni,
de nem volt nagyravágyó.
Próbálkozott többször is,
novícius volt és ügyvédbojtár,
munkaközösségi tag és szóvivő.

Mindig szeretett volna
egy barátnőt karácsonykor,
de november végén rendszerint jött
a szakítás, így nem tudta kinek elmondani,
hogy gyerekkorában bányász akart lenni,
de csupán egy jól szabott öltönyig jutott.

Aztán már csak esténként szorított
a mellkasa, levegőért kapkodott
egy frissen parkettázott garzonban,
majd hosszan nézte a fűrészporos
tapéta egyenetlenségeit,
egy térkép állt össze a fejében.

Napközben nem látta a tapétasávok közti mélyedéseket, csak éjszakánként csatangolt, hátha talál átjárót egy szénbányába, ahol elrejtőzhet, fehér ing nélkül sétálhat, és nem fázik, mint otthon huszonnégy fokban.

Minden hónap huszonnyolcadikán meggyászolta a nagymányoki szénporrobanás tizennégy áldozatát, szeretett volna visszamenni harminckettőbe a kanyarulathoz üvölni, hogy társai idejében hagyják el a veszélyes zónát.

SOMOGYI TIBOR

CSAK EGY KIS IDŐT KELL KIBÍRNI

Nagy Sándor az ötvenes évek elején született, átlagos kisvárosi nagycsaládban. Szüleit nem érdekelte a nagypolitika, csak élni próbáltak napról napra. Sanyika már az óvodában többre vágyott ennél, nem hiába létra volt a jele. Szeretett volna minél magasabbra mászni, onnan lenézélni. Nagyember akart lenni. Boldog akart lenni. A mászóka tetején mindig kereknek érezte a világot. De kisember volt. Alig százhusz centi. Várta, hogy iskolás legyen, ahol nyolc éven keresztül minden tanulás közben, minden feleléskor vagy dolgozatíráskor arra gondolt: „Csak ezt a kis időt kell kibírni, és minden jobb lesz, ha középiskolás leszek.” Addig elkisdobolta az időt és úttörésben is kivette a részét, mintadiák és mintamókus volt, de nem volt számra az igazi.

Valóban hamar elrepült ez a nyolc év, aztán jött a szakközép, de még itt se találta meg igazából önmagát, de eltelt az a kis idő érettségiig. Főleg, hogy úgy érezte harmadikos korában, hogy megtalálta az igazit, csakhogy az igazi nem akarta, hogy megtalálja őt. Olvasott egy könyvet Krétáról, úgy érezte, ha már minden téren révbe ér, el kell oda utaznia. Az érettségi

könnyebb volt, mint számított rá, és Sanyi ismét úgy érezte, ő tényleg sokra hivatott.

Építész szeretett volna lenni, de egyetemről szó sem lehetett, pedig csak egy kis időt kellett volna kibírni diplomáig, de a felvételi nehéz volt, a családja pedig mindenképpen a munkára ösztökélte. Pár hét alatt rájött, hogy szülővárosa már nem több neki, mint a mászóka az oviban. Felutazott Budapestre munkát keresni.

Egy gyárban kezdett dolgozni, majd mellékállást is vállalt. Mikor holtfáradtan elnyúlt a munkásszállói ágyán, elalvás előtt ismét csak arra gondolt: „Csak ezt a kis időt kell kibírni”.

Megismerkedett egy lánnyal a gyár titkárságán. Ő is igazi volt. Nagyon szerette. Az összes pénzét ráköltötte, és házasságot tervezett. A lány azonban inkább a vezérigazgató szeretője lett.

Másik állást vállalt. Belépett a pártba. Talán itt megtalálja az útját. A párt élén vagy az ország élén. Csak azt a kis időt...

Megismert egy pártmunkás elvált asszonyt. Nem tetszett neki, de úgy érezte, gyerekeinek anyja lehet. Aztán csak egy kis idő, és megszereti.

Így teltek el a nyolcvanas évek. Két gyereke született, épített egy saját házat, és hazaköltözött. A helyi

pártszervezet megbecsült tagja lett Nagy elvtárs, és a helyi üzemben is vezetővé választották. Lassan beért a várakozás. Hajtott, mint a güzü, de ideje nem volt, Krétára utazni például.

A rendszerváltás után azonban felbolydult minden. A pártszervezet feloszlott, az üzem bezárt, így hát vállalkozásba fogott. Csak azt a kis időt kell kibírni, míg a gyerekek felnőnek, addig élre tör a megváltozott viszonyok közt is. A vállalkozás és mellette némi olajszőkítés újra fellendítette életét. A tévében bólogatott, amikor az épp aktuális pénzügyminiszter arról beszélt, hogy még pár évet kell kibírni, és minden jobbra fordul.

Közben beleszeretett egy végzős gimnazista lányba, aki építésznek készült. Nagy szerelem volt, támogatta hát egyetemi évei alatt.

Csak egy kis időt kell kibírni, és minden jó lesz. Most már Krétára is eljuthat. Az ezredfordulóra eltemette rákban elhunyt feleségét, a gyerekei is kirepültek, szeretője is építész lett, és feleségül vette. Aztán jött a munkanélküliség, a szívroham, a rokkantság, a hosszas válóperi huzavona és az új második otthona, a Viola kocsmá.

Csak egy kis időt kell kibírni nyugdíjig, és akkor pihenhet, Nagy bácsi – mondták neki a kocsmában. Nyugdíjban már egy kis szuterénben lakott, ahonnan

Kréta egyre távolabb került, alig evett, havonta fürdött, és csak a tévét nézte. Hónapszám nem kereste senki. Erőt vett magán, elvégzett egy internetes tanfolyamot, regisztrált Facebookra is, hogy láthassa végre a gyerekeit, de azok vissza se jelölték.

Aztán meghalt valamikor. Talán az volt az utolsó gondolata, hogy már csak egy kis idő, és eljön a feltámadás vagy a reinkarnálódás.

JAHODA SÁNDOR

INFANTILIS GYERMEKÉVEK

Ugyan Árpi még ma is azt vallja magáról – negyvenéves fejjel! –, hogy nincs mese, ő megmaradt annak a régi, infantilis kölöknek, aki volt, mi azonban nyugodt szívvel kételkedhetünk ebben, és nem kell másnak tekintenünk ezt a megmosolyogni való, iskolás és naiv kijelentést, mint ami, gyerekes kérkedésnek.

Sokat viccelődtek a nevével, de Árpi csak az egyik ilyen tréfát vállalta, úgymond. Annyira, hogy még híresztelte is fűnek-fának. Mégpedig ezt:

– nagyárpinyagyárpinyagyárpinyagyárpi – és így tovább, a végtelenségig.

Mindazonáltal, bár nem volt közvetlen összefüggésben a nevével, ezt a mókát is igen kedvelte:

– *Napi Napi Napi...*

Persze, nyilván, mindnyájunkban ott van, ott maradt valamicske a „gyermekből”, és higgyék el nekem, piszkavassal sem lehet kikergetni belőlünk, de hogy valaki ezzel még dicsekedjen is?

Én csak azt tudom, hogy Árpinak mindig is nagy arca volt. Volt a Szondiban egy fiatal, hosszú, vékony, ideges

és szép magyartanárnője, akivel folyton-folyvást flörtölgettek (Árpi szerint nem csak flörtölgettek) a zaci férfinevelői-tanárai. Árpi ezt egy alkalommal szóvá is tette. Amikor a tanárnő bejött órát tartani, Árpi így köszöntötte:

– Rohadt kurva!

A tanárnő erre csak hápogott, de nem szólt egy szót sem. Elkezdődött az óra. A szünetben aztán Árpi elmerülten guggolva játszott valamivel a padlón, mire váratlanul, hátulról jött egy tiszta erőből meglőtt *büntetőrúgás* – arra a bizonyos szervre. Árpi felüvöltött a fájdalomtól. Azt hitte, kész, végképp kiherélték. De hálistennek tévedett.

Amúgy nem voltak rosszban, még ezután sem. Árpi még bocsánatot is kért tőle. Természetesen Árpi is megbocsátott neki mindent. Annál is inkább, mert a tanárnő egyszer csak beállított a Szondiba, egy kéthónapos *dobermann* kölyökkel. A kis kan mindenkit levett a lábáról, Árpit viszont... Nos, Árpi egy életre megszerette ezt a különleges fajtát. Kérem, most (*most, azonnal*) egy kis időre hagyják abba az olvasást, csukják be a szemüket, és képzeljenek maguk elé egy kicsi, barna, kajla fülű, nyúlánk ebet, aki (vagy *ami*, ahogy tetszik) aránytalanul vastag, gumós lábaival nevetségesen csetlik-botlik el, mondjuk, hogy Önök előtt. Mit szólnának hozzá?

Jó háromnegyed évet követően aztán a tanárnő ismét behozta a Szondiba az ebet. De akkorra már valóságos óriás lett belőle, vágott, hegyes fülekkel, meg a fajtára jellemző arisztokratikus tartással, és, bár nem bántott soha senkit és semmit, éber testőrként járt-kelt úrnője mellett – és már nem bratyizott senkivel. Árpi eldöntötte, hogy egyszer neki is lesz egy dobermannja. Lett is. A következőképpen.

A Szondiban volt az egyik gyereknek egy keverék kutya, a *Mocskos*. Ez a keverék kutya, azzal együtt, hogy a gazdája folyton ütötte-verte, borzasztóan ragaszkodó, egészséges jellemű, szelíd, jófej szuka volt. Olyannyira szuka, hogy az első tüzelése alkalmával, fűvel-fával... Még egy környékbeli, bárányszelíd, szaladós, fiatal dobermann is... és még sokan mások. Kilenc hét múlva aztán *Mocskos*, vagy nyolc, teljesen különböző színű és fajtájú-jellegű kiskutyusnak adott életet. Egyik volt a félig *Mocskos*, félig dobermann *Gréti* nevű kutyaleány. *Mocskos* mindazonáltal nagyon jó édesanya volt. A kölykök idővel elkerültek. Ám maradt *Gréti* és tesója, a tarkabarka és csíkos szőrű, *Szutykos* nevű kisleány, aki hat hónaposan később valóságos anyává lett. *Gréti* nagyon szép kiskutya volt. Volt persze gazdája is. És volt sok nagyon rossz gyerek. Azok kergették *Grétit* a busz alá. Grétinek mind a két hátsó lába a medencéje alatt eltört. Árpi az egyik nevelővel elvitte az Állatorvosi Klinikára a sebesültet. Ott a doki azt mondta fejét csóválva:

– El kell hogy altassuk. Sajnos már nem fog lábra állni, soha többé...

– Soha! – vágta rá Árpi.

Aztán végül mégis kezelték, becsülettel. Árpi utána az ölében vitte vissza, és ápolta szinte éjjel-nappal. Még azt is megengedték neki a nevelők, hogy bent ápolhassa az ebet. Ami azért is érdekes, mert Grétike szegény, mindig maga alá feledkezett tehetetlenségében. Árpi mindent megtett érte. És Gréti, ha lassan is, de teljesen felépült. Gréti új és feltétlen gazdája immáron Árpi lett. Nem sokkal később Grétit meg akarták venni Árpitól, többször, többen is. De Árpi nem adta. Nagyon szép lett a meggyógyult Gréti. Aztán megint a busz alá kergették. Árpi szerint bosszúból. Azt már nem élte túl Gréti. Árpi nejlonzsákba tette a szétlapított és csupavér Grétit, majd eltemette. Árpi nagyon szomorú volt. És csak sokára, sok év múlva lett megint kutyusa: egy dobi, a *Herold*. De róla majd később.

Hát igen, voltak, sajnos voltak az intézetben *szadizások*, ezt nem lehet tagadni. Árpi a lelkemre kötötte, hogy erről ne írjak. Egy esetről azonban mégis írok. A jelenet olyan hajmeresztő, olyan bizarr, hogy szinte tálcán kínálja magát, hogy megírják. Ezt teszem most, mindannyiunk okulására. Íme:

...a Poéta utca sarkán, a Fogaskerekűnél, szenttelen arccal sétálgat az utcán le-föl néhány gyerek, köztük Árpi is. Mindegyikük melegítőnadrágjából jól láthatóan egy világos gyurmából gyúrt, *méretes ál-hímvesző* fittyen ki. A szembejövők döbbsen néznek, aztán elnevetik magukat, és mennek tovább. Az idősebb hölgyek megbotránkoznak, Árpiék nevetnek. Nem sokkal később a Hunyadi utca felől egy társuk jön lefelé az út közepén, faarccal húzva maga után valamit egy vastag kötélén. Az a valami nem volt más, mint egy *felakasztott tacskó hullája*. Árpi kiguvadt szemmel nézte, és ezen már nem volt mit nevetnie. De másoknak sem.

Természetesen voltak ennél hagyományosabb játékszerek is. Mondjuk a műanyag pisztolyok és puskák. Fehérek, feketék, tarkák... Tapadókorongosak, kicsike lövedékűek és patronosak. De volt még Árpinak műanyag lovassági kardja is, az ám! Sőt, egy műanyag íja és tapadókorongos nyila is. – Azok a régi szép idők! – mesélte elfelhősödött szemmel Árpi. Amikor Árpi épp a nagymamánál hétvégézett, a Mama magnókazettatokjait repedésig lövöldözte... sramli, Beethoven, Wagner... A Mama vett egyszer Árpi hathatós könyörgésére egy indián parókát, és Árpi abban parádézott, futkorászott a környéken, műanyag íjával és nyilával egyetemben... Árpi persze bóvlinak és gyengének érezte a szalagos patron hatását, mely szinte csak pukkant, és kész. Egyszer viszont meglátott

a trafikban egy kis, forgótárcsás, fekete, német, műanyag revolvert, és kikönyörögte azt is a Mamától. Patronos volt az is, de nem akármilyen! Hetet lehetett lőni vele, de még milyeneket... főleg egy lakótelepi lakásban... Árpinak őrült ritkán megengedte a Mama, hogy egyet lőhessen vele. Az engedélyt nagy nehezen megkapván Árpi lőtt is. Óriásit szólt. Árpi boldog volt...

Szeretett még rajzolni, bár nagyon bénán rajzolt szegény, és szeretett a Mama kempingkerékpárján furikázni, volt egy kisebbfajta *mecsbokszyűjteménye* is, amit apránként szétajándékozott, de a legfőbb játékszenvedélye sokáig a... *A katonázás* volt. Ezt persze nem úgy kell érteni, hogy fogta a kiskést, kockára vágta a szalonnát-kenyeret, és hamm, bevágta. A kiskésit, dehogy! Itt egészen másról van szó. Műanyag katonákról. Szóval Árpinak viszonylag sok katonája volt. Kicsi, harci pózba merevültek és hajlítható nagyobbak. Úgy harminc harcosa lehetett. Anyja vásárolta őket, időnként egyet-egyet vett neki. Mindig is egy *várról* álmódzott Árpi, amit a trafikban látott, de az már túl drága volt, és ez Árpit nagyon elszomorította. Ám ettől függetlenül, amikor csak a szüleinél volt, egész nap háborúzott. Még enni sem akart. Egymaga játszott, és sosem unta meg. Azazhogy úgy kb. tizenhárom évesen mégiscsak megunta és odaajándékozta az egész sereget Ubul öccsének, aki

nem kevésbé lelkesen játszott velük, és ugyanúgy eljátszotta velük az étvágyát, mint Árpi.

– Vajon Árpi megkergült, hogy úgy kb. tizenhárom évesen mégiscsak megunta a katonáskodást meg a hasonlóan gyerekes játékokat? – kérdezhethnék. Rögtön válaszolhatok: nem. A mozi miatt volt. A filmek miatt. Sőt. Egyetlenegy film miatt. Ez az egyetlen film pedig az *Amadeus* volt.

ORBÁN KRISZTINA

ÍGY ÍZLIK A FELNŐTTKOR?

Ha a felnőttkor olyan ízű, mint egy hétvége, amikor zajlik a város és te a peremén állsz a bagázssal (vattacukor, valószínűleg, arcodat égető napsütés és aszfaltszínek, minek rohanni),

ha a felnőttkor olyan ízű, mint egy szombat este a szelet kuglóffal, amit a lakótársadtól kaptál, egy ráérős, otthonos beszélgetés a barátaiddal, akik a szomszédaid is egyben, a mindennapjaikról, amibe amúgy nem látsz bele (és megkérdezheted tőlük, csak úgy, panaszkodhatok két percig? és panaszkodhatsz),

ha a felnőttkor olyan ízű, mint az elmúlt sürgetés, mert „olyan sokáig tartott fiatallá válni”,

ha a felnőttkor olyan ízű, mint este tizenegykor kikérni a kabátodat a ruhatárból, mert nem vagy bulizós hangulatban, terveid vannak másnapra, a zene nem a te stílusod, a táncter üres, a buli unalmas (ismered a srácot a pultban, de nem bánod, amikor megjegyzi, hogy még nincs olyan késő), aztán a kellemes séta hazafelé,

ha a felnőttkor olyan ízű, mint a puha, kedvenc pulcsid,

ha a felnőttkor olyan ízű, mint hogy az étteremben nem kell azt a gyümölcslevet rendelned, amelyik inkább üdítő, mint gyümölcs, ha kínálnak 100%osat,

ha a felnőttkor olyan ízű, mint túl sok smink vagy semmi smink, punk ruhák, cicafüles kalapok és pasztellszínek (megdicsérik a hátizsákod és azt feleled, büszke vagy rá, hogy te magad varrtad),

ha a felnőttkor olyan ízű, mint egy egész este egy hídon, a két annyira különböző, de egyaránt festői folyópart között, a függőágyaikkal, kempingszékeikkel, grilljeikkel, bringáikkal és borukkal fesztiválos felszabadultságot sugárzó többiek között,

ha a felnőttkor olyan ízű, mint a nemmeglepetés a tükörben, és hogy a testedet jó dolgokkal eteted, mert attól álmodsz szépeket,

ha a felnőttkor olyan ízű, mint az a lány világitás a tükröd mögött és a fotók a falakon,

ha a felnőttkor olyan ízű, mint kalandok négy országban, amiket az otthonodnak hívhatsz (nem kevés tapasztalatot gyűjtöttél a költözésről, mint ahogy van egy óriási térképgyűjteményed is, jelölve a helyek, ahol jártál, a honvágy mindennapossá vált, de szabadon eshetsz),

ha a felnőttkor olyan ízű, mint az ebéd utáni alvás,

ha a felnőttkor olyan ízű, mint huszonegy évnyi alapanyag azokhoz a röhögőgörcsökhöz, amiket más rajtatók kívül meg sem ért,

ha a felnőttkor olyan ízű, mint hogy mamát suttogó hangszobrok és egyéb szürreális jelenetek közötti tévelygés után (honvágyad van, elhagyatottnak érzed magad, lassan az elmebaj felé csúszol), végül megérkezel egy kilátóhoz, áttekintesz a hatalmas kigyójel és a park felett, és hirtelen leteper az érzés, hogy megtehetsz bármit,

ha a felnőttkor olyan ízű, mint ezeregy napra elég terv, akkor függő vagyok.

